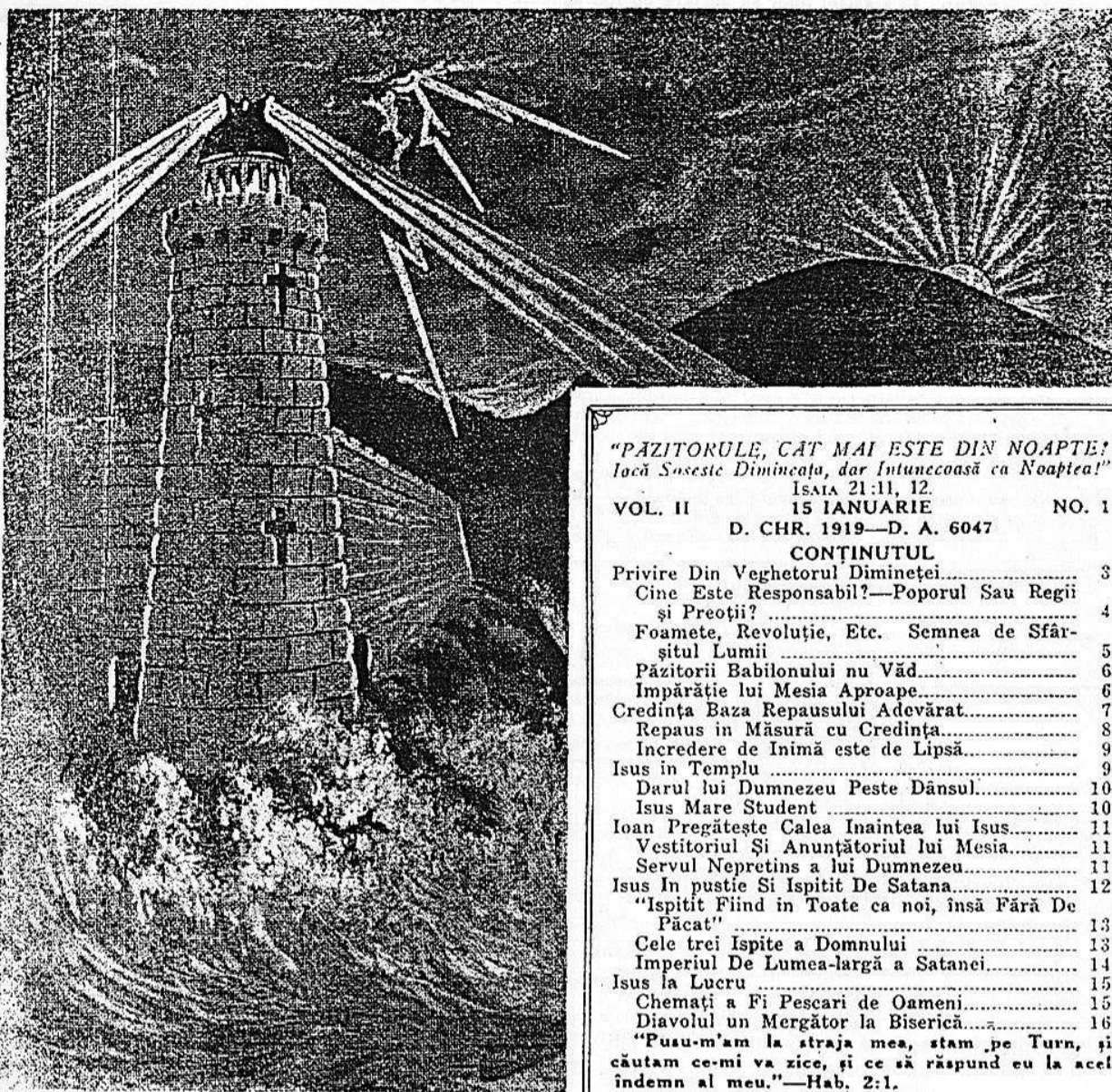

VEGHETORUL DIMINETEI

ȘI

Anunțarea Împărăției Lui Christos

*"PAZITORULE, CÂT MAI ESTE DIN NOAPTE!
Iocă Sosește Dimineața, dar Intuneceasă ca Noaptea!"*

ISAIA 21:11, 12.

VOL. II 15 IANUARIE NO. 1
D. CHR. 1919—D. A. 6047

CONTINUTUL

Privire Din Veghetorul Diminetei.....	3
Cine Este Responsabil?—Poporul Sau Regii și Preoții?	4
Foamete, Revoluție, Etc. Semnea de Sfâr- șitul Lumii	5
Păzitorii Babilonului nu Văd.....	6
Impărăție lui Mesia Aproape.....	6
Credința Baza Repausului Adevărat.....	7
Repaus în Măsură cu Credința.....	8
Incredere de Inimă este de Lipsă.....	9
Isus în Templu	9
Darul lui Dumnezeu Peste Dânsul.....	10
Isus Mare Student	10
Ioan Pregătește Calea Înaintea lui Isus.....	11
Vestitoriul Și Anunțatoriul lui Mesia.....	11
Servul Nepretins a lui Dumnezeu.....	11
Isus În pustie Si Ispitit De Satana.....	12
"Ispitit Fiind în Toate ca noi, însă Fără De Păcat"	13
Cele trei Ispite a Domnului	13
Imperiul De Lumea-largă a Satanei.....	14
Isus la Lucru	15
Chemați a Fi Pescari de Oameni.....	15
Diavolul un Mergător la Biserică.....	16
"Pusu-m'am la straja mea, stam pe Turn, și căutam ce-mi va zice, și ce să răspund eu la acel indemn al meu."—Hab. 2:1.	

*Pe pământ strîntorare a neamurilor cu nedumerire; mugind marea (massele de popoare neliniștite, nemulțu-
mîte) de sguduirea valurilor; așa că oamenii sufletul își vor da de frica celor ce vor să vie peste pământ (societăți);
căci puterile cerurilor (eclesiasiticismul, religiunile) vor fi sgduite... astfel voi când veși vedea acestea, ridicăți
capetele și bucurați-vă că s'a apropiat răscumpărarea voastră.—MARCU 13:29. LUCA 21:25-31.*

VEGHETORUL DIMINETEI

și Anunțarea Împărăției Lui Christos

VOL. II

15 IANUARIE, 1919

NO. 1

PRIVIRE DIN VEGHETORUL DIMINETEI

“Sfârșitul tuturor s'a apropiat; deci cumpătați vă și treziți vă spre rugăciuni.”—1 Petru 4:7.

E VA ADUCE ANUL 1919? Această întrebare este pe buzele a toate clasele. Ziarele mari a lumii liberal anunță împlinirea predicției Domnului făcută nouăsprezece sute de ani înainte—“Pe pământ strâmtorare a neamurilor cu nedumerire; mugind marea (Apocalipsul 17:15) de sguduirea valurilor; așa că oamenii mai și vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să fie pe pământ.” (Luca 21:25, 26.) Nici odată în istoria lumii n'a fost omenimea într'o așa cutremurare, și nici odată o așa sguduire îngrozitoare asupra națiunilor cum este astăzi în progres în toate părțile. Gloatele neliniștite din toate națiunile reprezentate sub cuvântul Domnului “valuri” învăluiesc toată lumea, reprezentată prin cuvântul “mare”, înălțimea-munților și înjosimea-văilor; și întreaga rânduială de lucruri prezente tremură de frică și sguduirea ce aceste gloate de nemulțumitori împlinesc și trătează să aducă. Strai-curii, revolte, ciocniri, agitații, conspirații să rapoartă din toate părțile lumii. Popoarele sunt nemulțumite cu situația creată de resboi și manifestă adâncă indignație. Noi credem că această nemulțumire să va înmulți până ce focul mâniei și furiei popoarelor va mistui întreaga rânduială prezentă de lucruri, vorbit în Scripturi ca “focul mâniei lui Dumnezeu.” care va fi manifestat prin gloatele de popoare ațitate și infuriate de greutățile și suferințele împusă asupra lor de crâncenul resboi imperialistic care a ologit omenimea.—Zefania 3:8.

Patru ani înainte puterile mai principale a Europei au intrat în conflict una cu alta, și au chemat pe populația lor să între în serviciul distrucției. După aceea, împărăție după împărăție, regat după regat, națiune după națiune a intrat în conflict până în cele din urmă trei-zeci și trei de națiuni au fost încurcate și aganjata militaristic, naționalistic, financiar productiv și cu toate forțele lor în distrucția crâncenă a vieții omenesti și a tesaurilor ei. Patruzeci și unul de milioane de oameni, înștruiți în arta

resboiului și echipați (inarmați) cu instrumentele cele mai mecanice știute științei omenesti, au fost mărșăluite cătră olaltă să performe distrucția nebună plănută de domnitorii lor. Deosebite raporte arată că peste douăzeci de milioane de oameni au căzut victimele directe conflictului crâncen, a zice nimic de o mulțime de alte milioane cari au fost **indirect** victimele lui—prin foamete, ciură și alte greutăți de nedescris la cari ei au fost expuși.

Resboiul a creat o datorie de două sute șeasprezece bilioane trei sute cinci milioane de dolari (\$216,305,000,000). Avera Germaniei este socotita a fi optzeci de bilioane (\$80,000,000,000), astfel datoria resboiului este aproape de trei ori atât cât valorează toată Germania. Interesul (camăta) în această grozavă sumă socotită la 5%—și cea mai mare parte a fost împrumutată și cu o mai mare cămătă—este unsprezece mii de milioane anual. Popoarele națiunilor încurcate în resboi trebuie să plătească aceste unsprezece mii de milioane în fie care an, și după ce a plătit pe cele unsprezece mii de milioane cămătă, ei încă sunt tot dători ce cele \$216,305,000,000.

Mechanics & Metals National Bank of New York după ce publică cheltuiala resboiului a șapte din cele mai principale națiuni participante în resboi, zice următoarele:

“Datoria care acum stă contra a șapte națiuni care au finanțat resboiul reprezintă o sumă mai mare decât averea a ori cărei singură națiune de pe pământ, afară de Statele Unite. Ea reprezintă o sumă de șeasă ori mai mare decât toate depositurile (banii) din toate băncile Statelor Unite, de 12 ori mai mare decât tot aurul și argintul săpat de la începutul lumii și de 20 de ori mai mare decât valoarea comerțului nostru anual pentru străinătate.”

Această socoată reprezintă o sumă grozavă de mare pentru mintea omenească să o cuprindă. Dar ca să ajutăm mintea să cuprindă însemnătatea acestei datorii, noi tragem atențiunea la faptul că—după informațiile mai bune ce pot fi câștigate—douăzeci de mii de milioane de personane au trăit pe pământ din ziua lui Adam până acum; astfel o datorie a resboiului de \$216,305,000,000 este cam \$11.00 de cap

pentru fie care om, femeie și copil care a trăit vre odată pe acest pământ.

Datoria Statelor Unite este mică în comparație cu a națiunilor din Europa, care au fost mai de mult în război. Până la 1 Nov., 1918, Statele Unite au avut o datorie de război de \$21,561,000,000, care reprezintă 29c la zi pe cap pentru fie care om, femeie și copil în această țară. Poporul de aci vor putea ușor să poarte această datorie din cauza stărei bune și industriile nenumerate care fac pe oameni în stare să plătească; dar să trecem dincolo de apă—in Europa. Acolo poporul slăbit fizical și moral de greutățile și foametea și munca grea cea trecut peste ei de patru ani, cu industriile ologite de război, materialul pentru industri sfârșit, mijloacele pentru agricultură, precum animale, semința, etc., mistuite de război, cu milioane de ologi, orbi și alți nenorociți produși de război dependenți a fi ținuți de alți; și acum la urmă, după ce au fost astfel despoiați de ori ce putere și mijloace de traiu, sunt cufundați într'o datorie din care în toată viața lor nu sunt în stare să iasă din ea.

Adevărat, o mare parte din datoria războiului va fi așezată pe poporul puterilor centrale, dar după starea creată de război ea nici odată nu va fi plătită. De exemplu, în Germania războiul a produs trei milioane de morți, și peste trei milioane de invalizi (neputincioși), cari cum un raport declară "sunt absolut neputincioși pe viața," și cari, prin urmare, sunt o sarcină cu existență pe restul poporului. Ce este adevărat de Germania este adevărat de Austria, Franța, Ungaria, Serbia și toate alte națiuni zdrobite de război. Pe scurt zis; clasa de oameni cari au produs averile națiunilor și pe cari au fost dependenți partea mai mare a populației din aceste națiuni este ori-moartă ori într'o condiție invalidă dependenți pe alți pentru susținere. Și de aici punerea taxei grea și înforțarea ei asupra poporului va căusa o revoltă care să va lăți până ce va ajunge a fi internațională. Popoarele și special muncitorimea, care vin să aple ze după zi că puterea este în mânele lor, numai sunt naționali, ci internaționali; și de aici poziția de a cufunda pe unele părți de populație a Europei în mizerie, prin taxa grea a datorilor, va fi nesuferită. Când poporul din Rusia sau liberat de autocrație pașul următor a fost să șteargă toate datoriile naționale. Noi nu suntem agitatori nici nu voim să fim niște așa, dar revoluția și resturnarea acestor sunt natural să urmeze.

CINE ESTE RESPONSABIL?—POPORUL SAU REGII ȘI PREOȚII?

Poporul comun nu ș'au ales de sine, nici a

voit de voie liberă să facă această datorie îngrozitoare. Nu poporul comun a fost care a căutat războiul. Din milioanele care au murit pe câmpurile războiului, și milioanele de văduve și orfani care au ramas acasă plângând, nici unul n'a avut vocea în determinarea că este ori nu este de trebuință ca poporul, să meargă la război. Regii și cărmuitorii ambițioși au plănuit secret războiul, și au trimis la el pe supușilor fără să întrebe voința lor. De ani de zile acești regii au împovărat pe popoarele lor respective cu taxele grele să redice armate mari și alte implemente (instrumente) de război, și când au fost bine pregătiți și au încercat norocul. Si poporul nu este nici în cel mai mic particular responsabil pentru rezultatul prezent și pentru ce este încă să urmeze. Regii din timpul neexplicabil au pretins că ei domnesc cu "dreptul divin," și că prin urmare ori ce indeprinderi ei iau, fie pentru război ori pace, este drept. De lungi secole poporul a fost amăgit și îmbătat cu "vinul desfrânării" că "regii domnesc cu dreptul divin;" dar sunt treziți acum.

Dar dinapoia regilor a fost o altă clasă de oameni cari sunt și mai responsabili, și de aceea mai de blamat; aceștia sunt preoțimea—Catholică și Protestantă. Mai mult ca decincisprezece secole aceștia, ca și sfātuitorii spirituali a regilor din Europa, le-a spus că ei—regii—cărmuesc cu dreptul divin. Aceștia au suportat pe regii și cărmuitorii lor fără deosebire că ei au făcut rău ori bine. Preoțimea s'a adăpostit pe sine sub veștmântul pios și a încurajat, sfătuit și ațitat pe regii în lucrul lor de murdărie nedrept. Acum "Ziua Resplătirei" a venit, și mânia lui Dumnezeu va fi și asupra regilor și asupra preoților la fel. "În urgia mâniei sale lăpădat-a și pre rege și pre preot." Amândouă clasele vor fi "nutriți cu pelin (amărăciunea poporului), și vor adăpați cu fieré."—Plângerele 2:6.

Când războiul mergea mai crâncen în Europa, și când omorârea să raporta cu mii, preoții și profeții de aici au făcut strigare mare să ațite pe cărmuitorii și poporul de aici să între în război. Noi nu suntem interesați în pierderea ori biruirea nici a unuia, noi suntem interesați numai în Impărăția lui Dumnezeu care va fi stabilită de Mesia după ce focul presnt a ruinării își va fi împlinit lucrul lui; dar următoarele declarații din gura acelor care să pretind înaintea poporului a fi reprezentanții Prințului Păcii, vor fi interesante. Rev. Dr. Newell Dwight Hills, Pastor la Plymouth Church, din Brooklyn, într'o vorbire în 25 Martie 1917, chiar înainte de a intra Statele Unite în război, a zis:

"Eu mă învoiesc să iert pe Germani pentru jafurile lor chiar așa curând cum ei sunt toți pușcați. Dacă voiti să 'mi faceți plăcere și să 'mi dați fericire, arătați 'mi numai pe Kaiser, Von Hindenburg, Von

Tripitz spânzurați de o funie. Dacă voi iertați pe Germani după război, atunci eu cred că tot universul a mers în nelegiuire."

Rev. Dr. Frederick W. Adams din New York, vorbind înaintea unei adunări a societății Y. M. C. A. a zis:

"Dacă noi intrăm în război, noi ne vom lupta pentru idealurile Declarației de Independență. Și e datorința Creștinului (?) să declare război Germaniei."

Asemenea expresiuni și vorbiri au fost raportate din toate părțile de presul public de la Reverenții și Doctorii de Divinitate a Creștinătății. Dacă noi am fi fost în Germania și Austro-Ungaria, aceleași sfaturi le-am fi auzit de la Reverenții de acolo. Vai ce sfaturi și ațîțări și indemnări către acele foarte lucruri pe care Isus le-a declarat că n'au să fie făcute—și special de Creștin.

Dumnezeu înainte știind împrejurările și conducerea care acești servii după profesiune a lui o vor lua, a căsădit pe Profetul Ieremia să scrie următoare informație despre ei. "Cătră profetii: Purtarea lor este răutatea, și puterea lor (influența) lor nedreptatea. Căci și profetul și preotul au nelegiuit. Chiar în casa (Biserica) mea eu am aflat răutățile lor, zice Iehova. De aceea calea lor va ajunge pentru ei ca locurile alunecoase (în rătăcire) în întuneric; vor fi împinși, și vor cădea într'însa; căci voiu aduce asupra lor rele, zice Iehova. Au profetit în numele lui Baal (în numele războiului că nu este păcat pentru Creștin a făptui omorârea; și că acei cari mor pe câmpurile de luptă merg de-a-dreptul în cer), și au amăgit pe poporul meu Israel (ul Spiritual). Și imputernicesc mânele răilor, așa că nici unul nu să întoarcă de la răutatea sa; toți aceștia ajuns-au înaintea mea ca Sodoma și ca locuitorii Gomorei. De aceea așa zice Iehova Dumnezeuul oștirilor de profetii: Iacă, eu îi voiu nutri cu pelin (cu furia poporului), și îi voiu adăpa cu fiere (amărăciunea mâinii poporului); căci dela profetii Ierusalimului (sistemurile bisericii nominale) eși nelegiuirea preste tot pământul acesta."—Ieremia 23:9-15.

FOAMETE, REVOLUȚIE, ANARHIE SEMNE DE SFĂRȘITUL LUMII (VEACULUI)

Când Domnul a fost întrebat de discipulii lui ce va fi semnul sfârșitului Veacului, și al reînnoirii lui să și stabilească Impărăția sa pe pământ, printre alte lucruri Domnul a zis, "Să va ridica împărăție peste împărăție, neam peste neam, și va fi foamete și cutremure pe alocurea." Noi vedem aceasta profecție împlinită în toate părțile cu cea mai mare deosebire. Impărățiile s'a resculat una asupra altei—in număr de treizeci și trei—neînparechiat în istoria omenirii, și au produs o mizerie neștiută și neauzită

vre odată de când stă națiune pe pământ. Și ca rezultat, cum Domnul arată, foamete grozavă are să urmeze. Popoarele Europei zdrobite de război, și stoarse de sângele lor și abia mai pot să existe, trebuie acum să înfățișeze foamete,—un dușman mai crâncen și mai chinător decât chiar și sabia și tunul. O telegramă din Stockholm cu data 15 Ianuarie, 1919, publicată în toate ziarele raportă următoare stare în Petrograd:

"Rescolii de foamete au luat loc în Petrograd. Zece mii de persoane au mers în grupe pe străde, și au strigat după pâine și trupele Bolșevike a pușcat asupra lor. Desperați de foame, gloatele sunt raportate că au strigat către soldați să-i puște. Depșa (telegrama) spune că nici o singură bucată de pâine nu să află în Petrograd și că ovăș desgropat li să dă. O mie moare pe fie care zi de foame."

Președintele Wilson a fost surprins de starea critică ce să află în Europa, și a trimis o telegramă la congresul Statelor Unite că imediat să autorizeze \$100,000,000 pentru potolirea foamei în Europa. Președintele a declarat "că până nu 'curentul anarchismului' este combătut nu va fi posibil a afla guvernament definit cu care să încheie pace." În telegramă el a zis:

"Hrana este cheia la toată situația Europeană și la ajungerea păcii. Bolșevismul înaintază spre vest, și otrăvește toată Germania. El nu poate fi oprit prin forță, dar poate fi oprit prin hrană. Eu nu văd cum noi putem afla puteri definite cu care încheiăm pace până nu aceste mijloace (hrana) de a combate curentul anarchismului sunt întrebuintate."

Decurând o comiziție Engleză și Americană a fost trimisă să investigeze starea în țările centrale, și comitetul a raportat că lipsa de hrană este "causa revoltelor sociale în Berlin și alte locuri industriale." Agențiile (trenurile și alte mijloace) de distribuție sunt toate disorganizate și ologite și sărăcimea este lăsată flămândă." Ei continuă, zicând, "Starea în Austria este peste măsură rea." Czecho-Slavokia "în-fățișează aceeași stare." Aceasta domnie a foamei și taxele mari și greutățile împovărate create de război lătesc Bolșevismul în toate părțile lumii ca un foc, și nimic nu-l poate potoli. Ei nu sunt mulțumiți cu nimic alta decât o deplină și completă resturnare a toate guvernurile de până aci și distrugerea ori cărei formă de instituție pe pământ—financiară, politică și religioasă.

Astfel deși războiul s'a sfârșit oficial, distrucția merge înainte neîntreruptă. Războiul s'a sfârșit cu un rezultat trist pentru cei cari l-au început și cu resturnare a aproape toate tronurile imperiale a Europei, Rusia, Germania, Austria, Ungaria, Serbia, Turcia, Bulgaria, Grecia, România, Muntenegru, zac astăzi în ruinele războiului. Și cele cari mai sunt încă remase, sunt tratate cu aceeași șarț. În țările unde lucrul continuă pentru plată bună, majoritatea este prea confortabilă să se apuce

de o prăpădire a sistemurilor sociale; însă cu toate acestea preparații să fac din partea clase-lor și maselor muncitorești să pună mâna pe afaceri și ei să devină la căpitanie. Si cu toate că războiul autocratic s'a sfârșit, războiul de clase încă numai s'a început. Acest război va fi cel mai gingatic de care vre odată s'a auzit, el va încurca toate clasele. "Mână contra a mână, și mâna fie cărui contra aproapelui său." Acesta va fi "cutremurul mare, cum nu s'a făcu de când stă om pe pământ, atât de tare și așa mare." (Apocalipsul 16:18.) Acest cutremur este ceea ce Apostolul Pavel declară în Evrei 12:26-28. "Sguduirea" pământului social și distrugerea cerurilor simbolice—ecclesiasticismul. Aceasta este deja în mare măsură în progres în deosebite națiuni și părți ale pământului, dar cu toate acestea el nu e încă tot ce s'a pregătește să fie. Bolșevismul îndemnat în Rusia trătează toată lumea, și înțelepții din toate părțile își dau de seamă primejdia și inimile lor tremură de frică de cele ce vin peste pământ. The Detroit News într'un articol de fond, zice următoarele:

"Lucrătorii comun zice, 'toate sunt a noastre; noi le-am făcut', și făptuind sub aceasta pretindere într'o mare parte de lume iau proprietățile publice și private fără nici o recunoștință de nici un drept a acelor cari mai înainte au ținut acelea proprietăți, și în multe cazuri le-a creat. Si unde încă n'au fost în stare să le ia, ori că cearcă să le ia ori plănuește să le ia. Asa ideea simplă plutește înainte."

Stirile din săptămâna trecută aduc vestea că conspirații bolșevice au fost plănuite în America de Sud să restorne guvernurile de acolo și să stabilească unul după modul din Rusia. Aceleași știri vin din alte republici mai mici din vest. Președintele Universității din Michigan, într'o vorbire decurând, arată primejdia apropiată, el a zis:

"Unul din produsele trecutului a conflictului mare este sigur să fie renouit și silinte stăruitoare puse să aducă o revoluție economică și socială. Este foarte învedereat că forțele deja mărșăluiesc. Strigarea împreunătoare va fi democrație, cărmuirea poporului nu numai în afacerile guvernamentale, dar în toate relațiile vieții; dar ea va fi o democrație nerestrânsă, neregulată, fără de căpitanie legal constituită, fără de căpitanie reprezentătoare de autoritate. Si o așa democrație fie că este aplicată în guvern, în educație ori în ori care din relațiile vieții, înseamnă anarhie. Că periodul războiului oferă condiții favorabile pentru conspirații sociale și industriale din partea nemulțumirilor și neresponsabilităților și chiar și pentru fapte vădite, noi avem abundante (destule) dovezi."

PĂZITORII BABILONULUI NU VĂD

Dumnezeu prin Profetul Ezekiel dă următoare înstrucție acelor cari sunt recunoscuți și aleși de "pășitorii poporului," "Când voi aduce sabia asupra vre unei țări, și poporul acestei țări va lua un om oare care din mijlocul său, și-l va pune de pășitor; și acesta văzând sabia venind asupra țării, va sufla din trîmbiță, și va

deștepta pe popor; atunci cel ce a auzit vocea trîmbiței, și nu s'a va feri, și sabia venind il va răpi, sângele lui va fi asupra lui. A auzit vocea trîmbiței, și nu s'a ferit; sângele lui va fi asupra lui; dară cine se va feri își va mântui viața. Ear dacă pășitorul, văzând că sabia vine, nu va sufla din trîmbiță, și poporul nu s'a va feri, și sabia venind va răpi pe vre unul din ei; sângele său il voi cere din mâna pășitorului."—Ezekiel 33:2-6.

Preoții și pășitorii Creștinătății s'a pretind că ei sunt pășitorii poporului, care fără îndoială ar putea fie adevărată; dar ei sunt așa de adormiți și îmbătați cu plăcerile lor în Babilonul spiritual, de va trebui ca Babilonul să se urnească pe ei ca să se trezască. Auzi numai vestea trîmbițată de unul din cei mai prominenți pășitori din curțile Babilonului, Cardinal Gibbons (Catholic) în mesagiul său de la Crăciun către popor, printre mai multe alte el a zis:

"Ca și despre lățirea Socialismului în America, eu nu simt nici o teamă deloc. Nici un om ori clasă de oameni nu poate ridica o vijelie în aceasta țară fără ceva măhănire reală și fie care Socialist în țară știe că nici o cauză nu este pentru care el poate just să murmure. Poporul lucrător din aceasta țară știe aceasta deasemenea și cu n'am nici o teamă că ei vor fi rătașiți de doctrinele Socialismului."

Cu data de 7 Ianuarie, 1919, Ziarele Americane au publicat, sub anunțarea "Statele Unite Descopere O Conspirație Roșie" cu sub-titulul că "Departamentul De Justiție Admite Lățirea Bolșevismului este Alarmătoare." Următoarea s'a raportat:

"Lățirea Bolșevismului, s'a admite este alarmătoare. Evidențe sau aflat că agenți de a lui Lenin și Troczi au ajuns în acest oraș (New York) cu un fond de \$500,000 pentru scopuri de propogandă. Mai mulți decât 500,000 de persoane în acest oraș, s'a zis, sunt următori activi a mișcării Bolșevice."

Astfel să împlinește cuvântul lui Dumnezeu prin profetul Ieremia despre pășitorii Babilonului, cari zic, "Nici un rău nu va veni asupra-ne, nici vom vedea sabie, nici foamete: De aceea profetii s'a vor preface în vânt, și Cuvântul lui Dumnezeu nu este într'înși. . . . Ei lăpădară Cuvântul lui Iehova (despre explicarea stărei și împrejurărilor prezente); și ce înțelepciune este într'înși?"—Ieremia 5:12, 13; 8:8-13; 14:13-16; 23:22, 16-21.

IMPĂRĂȚIA LUI MESIA APROAPE

Toate faptele și semnele din lume astăzi mărturisesc adevăritatea textului nostru—"Sfârșitul tuturor s'a apropiat." Întâmplările prezente vorbesc în sunet de trîmbiță că Vârsta prezentă Evanghelică s'a înceheie cu cea mai mare repezală și că Impărăția lui Mesia cu forța s'a stabilește sub tot cerul. Focul simbolic vorbit de S-tul Petru topește stichiile și guvernament după guvernament, instituție după

instituție să îmburdă, și final să topesc ceriurile ecclesiastice. Si după ce aceste sunt arse, atunci potrivit cu promisiunea lui Dumnezeu, va urma "cer nou și pământ nou" în care va locui dreptatea în comparație cu cele prezente în care domnește nedreptatea. Sub acest "cer nou"—Biserica cu Domnul în glorie și putere,—nu vor mai suferi oamenii foamete, ciumă, resboaie, năcazuri și nici un fel de suferințe; de oare ce toate vor fi nouă și cele dintâi vor fi toate duse.

Singura speranță de scăpare și binecuvântare pentru omenime este Impărăția lui Mesia, guvernurile instituite de oameni aduc numai suferință și mizerie. Deosebite forme de guverne de șesă mii de ani au domnit pe pământ, dar toate sau dovedit a fi necapabile să deie fericire omenimei. La urmă de toate guverne socialiste și bolșevice au venit în putere, care au pretins a fi mântuitorii lumii; însă foametea, mizeria și suferința domnește pretutindena. Ei deosemena să dovedesc nepotriviți de a fi încredințați cu afacerile omenimei. Oh, cum noi dorim că "Impărăția Ta să vină, și voia ta să se facă, precum în cer așa și pe pământ." Noi credem că poporul din Rusia sunt gata pentru această Impărăție, dar popoarele din alte părți să țin încă îngâmfați, și de aceea, trebuie să fie umiliți și-ei până la pulbere înainte de ce această Impărăție va începe a ridica și înlătura domnia

mizeriei prezente; popoarele altor țări trebuie să ajungă să se convingă neputincioși de a să cârmui pe sine, și că le trebuie pe cineva să-i ridice nu numai cu milă și ajutor, dar cu putere, instare să le facă bine. Când omenimea va fi ajuns în această condiție, atunci marele Mesia va începe lucrul său de o mie de ani să restatornicească rasa umană la perfecția originală avută de Adam.

Apostolul ne îndeamnă că văzând toate aceste împlininduse noi să fim trezi, cumpătați în toate afacerile vieții noastre, stăruind în rugăciuni. La alt loc el zice, "Deci fiind că toate acestea sunt desființate, ce fel (de persoane) trebuie să fiți voi în mersurile sante ale vieții și în temeri de Dumnezeu." "Pentru aceea, iubiților, așteptând acestea, sărguiți-vă ca să fiți pentru dânsul aflați în pace, nepătați și fără de greșală." (2 Petru 3:11, 14.) Anul înaintea noastră să deschide cu ocaziuni aurite pentru servirea Adevărului, și vestirea vestilor bune de bucurie, ce sunt curând să înceapă. Nici odată în istoria Bisericii n'au avut credincioșii Domnului așa minunate ocaziuni pentru Adevăr. În trecut ei n'au putu zice, "Impărăția Ceriului s'a apropiat", dar noi avem chiar acea ocaziune. Să fim deci zeloși, sărguitori, și credincioși trăind o viață veghetoare și rugăciuni.

CREDINȚA BAZA REPAUSULUI ADEVARAT

"Căci numai dacă am crezut, intrăm noi în repaus".—Evrei 4:3. — Testament.

ANTUL PAVEL să referă în textul nostru la faptul că Legea Mosaică întocmiră pentru Israeliți un răpaus fizical pentru fie care șapte zile o zi, și pentru fie care șapte ani un an, și pentru fie care șapte ori șapte ani un alt an, sau al "cinczecilea an" (7 x 7 — 49); și că aceste Sabaturi au fost tipicale (închipuitoare) la repausul mai bun. El arată că toți cari cred în Christos vor intra în repausul mai bun, și astfel observă un Sabat continuu. Ca Creaturi Noi, noi ne repausăm totdeauna, înțeles totuși, că noi ne încredem și rămânem în Domnul și promisiunile lui.

Apostolul arată că credința este necesară (de trebuință) la repaus. El ne spune ce e ca noi să facem să ne folosim de proviziunile lui Dumnezeu făcute pentru repausul nostru. El îndreaptă atențiunea noastră la faptul că Dumnezeu făcu promisiuni lui Abraam, și că aceste el lea întărit lui Isac și Iacob. Lui Abraam Dumnezeu își declarase intențiunea sa să aibă o națiune specială sântă, aleasă întâi dintre semânța lui naturală, și complectată dintre toate națiunile, și limbile, colorile și sexurile pământului (Apoc. 5:9, 10), și promisă lui Abraam că el are scôpul să binecuvânteze toată lumea—toate familiile pământului — prin aceasta Semânța specială, care va constitui această națiune aleasă. Promisiunea a fost mare și prețioasă.

Abraam a crezut Mesagiul sau hotărârea expresată a lui Dumnezeu și s'a bucurat. El s'a repausat. El n'a știut, pentru că Dumnezeu nu i-a făcut cunoscut, calea pe care el va aduce și împlini omenimei aceasta binecuvân-

tare, dar el a crezut promisiunea lui Dumnezeu, întrărită prin "Jurământ". El n'a trebuit să știe atunci despre Domnul nostru Isus Christos și Planul mare de Mântuire centrat în el și sacrificiul său. El a avut deplin repaus în deplin crezând lui Dumnezeu; Tot așa avură mai mulți din urmașii lui cari avu aceeași credință ce avură Abraam, Isac și Iacob și mulți dintre Profeți, încludat profetul David, astfel sau încrezută lui Dumnezeu. Scrierile lor arată că ei au fost în deplină armonie cu Dumnezeu, și cu deplină încredere în puterea lui să aducă toate la o îndeplinire ce el promisă. Ei realizară că Dumnezeu a făcut minunate proviziuni, și a pregătit minunate, binecuvântări pentru viitor, și că aceste proviziuni și binecuvântări grațioase au fost pentru lume în general; ei au știut numai atât despre ei că ei sunt să aibă o "mai bună înviere" decât lumea în general. Ei au avut un repaus a credinței în Planul și hotărârea lui Dumnezeu încă neîmplinită.

Domnul Isus declară că Abraam a văzut Ziua Lui Milenială și s'a bucurat. (Ițan 8:56.) El nu a văzut-o cu ochii naturali, dar cu ochii credinței în promisiunea lui Dumnezeu. El a văzut Ziua în care Christos, care muri pentru omenime, va ridica și restatornică familia umană — ridicând lumea din păcat și moarte — întâi înălțând Mireasa sa aleasă din lume, și după aceea, căusând binecuvântarea lui Dumnezeu să se întindă la toate creaturile sub cer. Aceasta este chiar aceea ce Dumnezeu promise lui Abraam — "În Semânța ta se vor binecuvânta toate familiile de pe pământ". Abraam s'a bucurat și toți cari văd aceasta să bucură. Abraam n'a fost mulțumit să vadă că are să fie o binecuvântare lumii, și că

și o familie fericită peste tot pământul. El n'a văzut Planul lui Dumnezeu clar, cum noi astăzi suntem permiși să-l vedem, dar el a văzut destul să-l facă să se bu-

O ȚARĂ INDEPARTATA" — MILENIUL

Apostolul Pavel declară că Abraam Isac și Iacob sau născuți cu anticipare veselă înainte la "Cetatea ce are temelii (Biserica în glorie — Ierusalimul Nou — Apoc. 21:9, 10), al cărei meșter și intemeietor este Dumnezeu" în dealungul acestei Vârste Evangelice. Iacob la moartea sa declară că "Silo (Pașificătorul—Prințul Păcii)" are să vină "și același popoarele îi vor da ascultare". El s'a repausat în privirea lucrului gloriu să fie împlinit de Mesia în Ziua Sa. (Facerea 49:1, 10, 15). Tot la fel David privi la timpul când toate popoarele, dela o margine a pământului până la cealtă margine a lui, vor fi predate lui Mesia de moștenire să le cârmuiască. El a cântat fericirea acestei domnie, și el declară "Acesta este locul meu de repaus în etern." Isaia prin credință a văzut multe din binecuvântările fericitoare a Zilei Mesianice, când "norul" întunericului și mahnirei ce acum acopere popoarele va fi împrăștiat, și lacrimile de pe toate fețele șterse, plângerea și mahnirea înlocuită cu bucurie, cenușa întristării și morții înlocuite cu oleul veseliei. (Isaia 25:7, 8; 61:3) etc. Toți alți Profeți și credincioși a vârstei Iudeică privi înainte la ziua lui Christos, și văzând prin credință și vedere spirituală s'au bucurat și repausat în Planul și promisiunile lui Dumnezeu.

LUMINA MARE, PROBĂRI MAI MARI.

Isaia profetic vorbind de Biserică, zice, "Ochii tăi văd pre Rege (Domnul) în frumușea (gloria) lui, văd o țară (Domnia lui Christos) întinzându-se (stabilindu-se) în depărtare (Vârsta Milenială, care a fost departe din timpul lui Isaia)". (Isaia 33:17). Noi vedem pre Domnul încoronat Regele a toată lumea, și deasemenea noi vedem Biserica asociată cu el în aceea glorie, noi vedem Domnia, dar noi vedem acestea numai prin ochii credinței și înțelegerei promisiunilor Cuvântului lui Dumnezeu. "Noi umblăm prin credință, și nu prin vedere." Și având privilegiul a mai mare lumină, mai cuprinzătoare și clară înțelegere a Planului și promisiunilor Divine, decât au fost posibile altor "umblători prin credință" din trecut, cum poate fi așteptat, noi trebuie să suferim mai mari probări de credință în multe privințe. Abraam a fost probat în instrucția că el să-și deie pe fiul său Isac de sacrificiu. El știa că promisiunile erau să îplinească prin fiul său, dar el își zise, pentru mine este să fiu ascultător; Dumnezeu poate să scoale pe fiul meu chiar din moarte. Aceasta nu împiedică credința mea în îndeplinirea Planului lui Dumnezeu hotărât.

Noi din Vârsta Evangelică nu auzim vocea lui Dumnezeu vorbindu-ne în glas sunător, cum auzi Abraam; dar noi trăim întimpul binecuvântat de Profeți, unde multe din trăsăturile Planului Divin, care lor au fost sigilate și neclare, sunt descoperite și începute a fi puse în operație. Noi vedem multe din trăsăturile lui deja împlinite; Noi vedem pe Isus Rescumpărătorul lumii, care e o asigurare de înviere pentru fie care om născut în lume; noi vedem proviziunea sau hotărârea în Planul Divin pentru alegerea Bisericii deja mai aproape împlinită. Astfel ochii credinței astăzi sunt instare să cuprindă scopurile lui Dumnezeu în un înțeles mai deplin decât a putut Abraam. Inșă noi nu știm că credința noastră să fie în nimica mai mare decât a lui; pentru că chiar deși noi avem mai mari cercări și dificultăți, noi avem deasemenea mai mari ocaziuni și avantajuri cu lumină mai mare. Abraam avu deplină credință, deplină confidență în Dumnezeu, și nime nu poate avea mai mult decât aceasta. Poporul lui Dumnezeu din timpul present cred despre

Planul lui Dumnezeu, același ce le-a crezut credinciosul Abraam decât într'un mod mai pre larg și clar. Uni au cunoștință mai multă și mai mare decât alți, accepția au și cercări mai multe și probări mai mari; uni cari au mai puțină capacitate pentru cunoștință sunt neinstare să întimpine cercări așa aspre. Diferința este în acea că cercările celor mai capabili celor mai puțin capabili sunt poticnitoare. Inșă aceasta nu diferințează repausul — toți pot avea același repaus ce l-a avut Abraam — repausul credinței în Dumnezeu. Dumnezeu a promis sântilor o înviere la glorie, onoare și binecuvântare cerească. Dar aceste nu sunt actuale încă. Noi avem numai arvuna moștenirii — Spiritul Sânt în inimele noastre. E pentru credință să-și arete triumfare ei și să se încreadă că Dumnezeu poate să ne aducă în acea condițiune glorioasă ce el a promis în Cuvântul său. Fie care în măsura cunoștinței și credinței lui va avea repaus, nimic mai mult nimic mai puțin. Cel mai învățat și cel mai neînvațat poate avea acest repaus, numai dacă ei cred lui Dumnezeu.

REPAUS IN MĂSURĂ CU CREDINȚA.

Repausul în care noi am intrat nu este repausul nostru ultim în glorie când vom fi făcuți perfecți ca ființe cerești. Repausul present e unul prin credință. Dacă avem credință astăzi, noi avem, repaus astăzi; dacă noi perdem credința, noi la fel perdem repausul. Inșă un alt repaus etern perfect no așteaptă. Dumnezeu ne promise lucruri mari și prețioase, dar stricte pe anumite condițiuni desemnate de el, dintre care credința este prima condițiuni desemnate de el, dintre care credința este prima condiție "Fără credință nu este cu putință a plăcea lui Dumnezeu; pentru că cel care să aproprie de Dumnezeu trebuie să creadă este și să face resplăditor celor care-l caută". (Evrei 11:6). Aici deci noi avem măsura cu care să ne măsurăm pe noi: Crezi tu că Dumnezeu este voios și în stare să îplinească toate ce Cuvântul său le promite credincioșilor? Ai tu deplină încredere de inima (nu numai de minte) în Puterea și Înțelepciunea lui să aducă la îndeplinire toate hotărârile sale și în rezultatul gloriu ultim a Planului său? Ai tu acea asigurare de credință în promisiunea gloriei viitoare de împreună-moștenitor cu Fiul său care zilinie să-ți dea pace, bucurie, iubire și zel? Ah! după credința ta să-ți fie — multă credință, mult repaus; puțină credință, puțin repaus! Acei cari sunt în armonie cu Dumnezeu cred mărturia Cuvântului său — "Căci toate promisiunile lui sunt DA, și AMIN"; "nici unul din toate cuvintele sale bune n'a căzut". Ce alta mai bună asigurare ne trebuiește nouă la deplină credință în EL? Sigur nimic mai mult.

Aceasta nu însemnează că toți cari au fost fii lui Dumnezeu crezură tot conținutul Planului Divin; deorece noi vedem că aceasta n'ar fi posibil. Unii au mai mari privilegii pentru a crede, alți au avut mai puține; potrivit cu timpul în care ei trăiesc. Noi cari trăim astăzi avem mai mare avantaj decât cei înainte de noi. Probarea noastră deci nu vine așa mult din lipsa de cunoștință; dar e o probare și cercare de credință în Dumnezeu, și supunere și ascultare și apărare de lumina acum lucitoare. Având acest mare puhoi de lumină acum dată la sfârșitul acestei Vârste, credința noastră ar trebuit să fie foarte puternică și noi ar trebui pururea să o cultivăm și înmulțim de ce în ce mai mult prin câștigându-ne în inimile noastre cunoștința acum cuvenită. Dumnezeu ține pe fie care responsabil nu numai pentru ce el știe, dar și pentru ce el ar putea să știe, pentru ce el are ocazie să știe. Noi suntem a crește în credință, a crește în har a crește în cunoștință și a crește în iubire. Noi intrăm într'un repaus mai adânc și mai inteligent dacă ne folosim de mijloacele ce Domnul le pregătiră pentru cre-

șterea și dezvoltarea noastră. De noi neglijăm aceste, el ne va ținea responsabili pentru ele — în aceea că el nu ne va recunoaște vrednici de a fi din clasa pe care el vrea să o aibă asociată cu el pe tronul său. Dacă într'adevar credem, noi vom manifesta credința noastră prin fapte în armonie cu ea.

În tratarea ori înțelesul Scriptural cuvântul credință ori cred înseamnă mult mai mult decât numai a încuști un fapt sau un adevăr. Adevărul mare și prețios înaintea noastră a tuturor este cea ce Scriptura' l cheamă "Vestea Bună". Credința referată la ea în textul nostru e credința în această Evanghelie; Cine crede toate cele incluse (cuprinse) sub cuvântul "Evanghelie" e de sigur să intre în repaus de inimă și minte. Ce este Evanghelia ce noi o credem? Ea cuprinde toate trăsăturile și părțile iubirei și milei lui Dumnezeu nouă ca o rasă căzută—hotărârea sa pentru viață venerică creațiilor lui umane prin Christos, cu toate binecuvântările ce aceasta cuprinde. Bisericii, Evanghelia—Vestea Bună — cuprinde o oferare de împreună moștenire cu Christos în Impărăție.

Unul poate avea o credință intelectuală (cu cunoștința) în aceste binecuvântări promise fără să intre în repausul amintit în textul nostru. Dar acest fel de credință evident nu e în cugetul Apostolului. La lungimea ce unul recunoaște aceste fapte, le primește și făptuiește potrivit cu ele, la acea lungime el intră în repaus. De el crede parțial (în parte), el se repausează parțial; de el crede mai mult, el să repausează mai mult; de el crede perfect, el să repausează desăvârșit, și va arăta credința sa din faptele sale. Vestea Evangheliei este așa minunată de tot cel ce o crede va dori să se folosească pe sine de binecuvântările ei. Dacă promisiunea este prezentată de a deveni împreună moștenitor cu Isus la natura divină, și mintea poate cuprinde afacerea și scopul ei, unul ar fi într'adevăr slab la judecată dacă el n'ar primi o așa oferare sau ocaziune. Așa unul care nu o primește deasemenea nu o crede în înțelesul întrebuințat în textul nostru. Și care într'adevăr crede va primi un așa privilegiu și va intra în repaus prin credință. Dar oricare care și propune să intre, să intre grabnic; deoarece acest privilegiu înalt după arătarea Scripturilor, este foarte înscurt să se închidă — Și atunci "mulți vor căuta să intre și nu vor putea; îndată ce stăpânul casei se va fi sculat și va fi închis usa". (Luca 13:24, 25). Mulțumită lui Dumnezeu, aceasta închidere de ușă nu însemnează închiderea ușei la favoare lui Dumnezeu, dar numai la membrărie în Mireasa lui Christos, membrărie în clasa pe planul spiritual de natura spirituală. Atunci să va deschide ușa mare a binecuvântărilor pe pământ — Timpurile glorioase a Restatornicirii pentru toate familiile pământului.

REPAUS ÎN LUCRUL LUI CRISTOS

Apostolul Pavel în Evrei 4:10, declară, "Căci cine a intrat în repausul lui, acela s'a și repausat de lucrurile sa-

le, după cum Dumnezeu de ale lui". Dumnezeu să repausează de șase mii de ani, și va continua în acest repaus încă o altă mie de ani făcând în tot șapte mii de ani. El a lucrat la creerea și dezvoltarea pământului nostru șase zile mari câte de șapte mii de ani una, și a șapte zi — deasemenea de șapte mii de ani, începându-se cu condamnarea lui Adam la moarte, și sfârșindu-se la sfârșitul Mileniului când toate vor fi predate de Fiul Părintelui într'o stare desăvârșită—în aceasta zi lungă Dumnezeu s'a repausat. Nu în înțelesul că el s'a ostenit de lucru, dar în înțelesul că el a încetat lucrul creerii sale. Când omul a devenit un neascultător și frângător el a încetat lucrul său de a complecta pământul. El de atunci a permis păcatul și moartea să prădeze creerea sa plăcută; însă n'a ridicat sau n'a întrebuințat mâna puterii sale să împiedice acest lucru a păcatului și morții de a înainta, nici să restrângă pe Satana dela misiunea sa să amăgească omenimea. El a predat întreaga afacere în mâinile lui Christos — "Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului". (Ioan 5:22). Rescumpărarea, învierea, judecata, restatornicirea și desăvârșirea omenimei toate sunt puse în mâinile lui Christos. Dumnezeu să repausează, așteaptă până la sfârșitul Domniei lui Christos Mileniulă, când Fiul va preda toate Părintelui în o condiție perfectă, cu păcatul și moartea distrusă, domnia întunericului nimicită, și domnia dreptății stabilită, Satana și toți făcătorii de rele distruși. (1 Corint. 15:24-28). Așa noi, prin credință intrăm în repausul lui Dumnezeu când vedem pe Christos a fi Unsul și Reprezentatul lui Dumnezeu, deplin imputernicit să facă și să îndeplinească tot acest lucru. Toți cari înțeleg și cred lucrul minunat lucrul ce Mesia este denumit să-l îndeplinească, sigur au repausul minții și inimei.

INCREDERE DE INIMĂ E DE LIPSA.

Expresiunea textului, "Dacă am crezut", implică (înseamnă) că credința trebuie să ajungă inima, și astfel să efecteze (schimbe) conducerea noastră în viață. Și a doua parte a textului, "intrăm noi în repaus", dă de înțeles că repausul vine numai ca rezultat la aceasta credință și încredere de inimă. "Unde este tezaurul tău acolo este și inima ta". Și iar, "Să nu să turbure inima voastră"; Domnul nu zice "să nu se turbure mintea voastră", dar inima. A avea deci repausul inimei trebuie cu credința să fie din inima, care ne va da pace și bucurie și repausul dorit.

"Căci cu inima să crede", și nu numai-cu capul (mintea). (Rom. 10:10). Aceasta nu e numai o credere intelectuală. Când noi primim Evanghelia ca un fapt, și intrăm cu totul în ea, noi începem deloc a avea o măsură de acest repaus, și deplinătatea repausului este ajunsă gradual cum credința crește mai puternică și mai puternică, și cum învățăm a aprecia cea ce noi primim, și noi învățăm prin experiențe și sum de Adevărat este Părintele cu toate promisiunile sale nouă, repausul devine adânc și rămânător.

ISUS ÎN TEMPLU

— Luca 2: 40—52 —

SANT, FARA PATA, DEOSEBIT DE PĂCĂTOȘI—DARUL LUI DUMNEZEU PRESTE EL — ISUS FIUL LEGEI — ISUS ÎNAINȚĂ ÎN ÎNȚELEPCIUNE — ISUS ÎNTR'ALE TATALUI SAU.

"Nu știți că eu trebuie să fiu în cele ale Tatălui meu?" — 49 Vers.

separat de

BSERVÂND că Scripturile au fost scrise de deosebite pene în decursul unui period de șesăsprezece secole, și că ele toate manifestă aceeași uniformitate și onestitate, ne impresionează de ce mai mult însemnătatea declarațiilor ei cu privire la Isus—că el a fost "sânt, curat, fără, răutate, deosebit de păcătoși." El a fost în acord cu prezicerile Profetilor despre Mesia, deasemenea cu istorisirile nașterii copilăriei, tinăreței și bărbăției lui, până la învierea și înălțarea lui la glorie. Ingerii și oamenii ne declară că el a fost

să admită că "nici obată un om n'a vorbit cum vorbește omul acesta" (Ioan 7:46); și toți mărturiseau pentru el și se mirau de cuvintele placute care eșiau din gura lui." (Luca 4:22.) Toate aceste dove-desc că el a fost pe u nplan mai înalt de rasa căzută—pe planul perfecțiunii. Chiar și Pilat, care condamnase pe Isus la moarte, a trebuit să admită de "nevinovăția" lui — "n'am găsit în acest om nici o vină"; și iar, "nevinovat sunt de sângele acestui drept." — Mateiu 27:24.

Leccióna noastră (40 Vers) declară că copilul minunat din Betleem "creștea și să întărea în spirit; umplându-se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era preste dânsul." Copilul perfect, tânărul perfec, era departe

inainte de copii de clasa lui. Noi, totasi, sa nu uitam ca el a fost seperat de pacatoși, nici e noi sa așteptăm ca alți copii de vrasta lui sa manifeste aceeași masura de intelegiune. Chiar din contra, moștenind imperfectiuni, mentale, morale, fizicale, ei nu pot aparține de clasa lui Isus de loc. Isus nu e un patern (exemplu) pentru omul natural, și în armonie cu acest cuget el nu e introdus noua ca exemplu până la etatea lui de treizeci de ani — culmea vrastei umane — când el își consacra viața lui la implinirea lucrului ce Părintele îl încredințasă lui să-l implinească, și începu serviciul său sub ungera Spiritului Sânt.

Serviciurile sale pământesti nu sunt un exemplu sau partern pentru lume, nici nu sunt învățăturile lui adresate lumii; ele sunt numai pentru următorii în urmele lui, discipulii săi — acei cari, îndreptățiți prin credință în sângele său, făcură în asemănare un legământ de sacrificiu, prin o deplină consecrare de ei să vețuiască nu lorși dar celui care muri pentru ei. "Avem altar dela care n'au drept să mănânce cei care slujesc cortului (îndreptățiți prin credință, dar neconsecrați)." (Evrei 13:10.) Fără îndoială intelegiunea cerească este manifestată în legătura cu descrierea mărginită dată noua de copilăria și tinăreția Mântuitorului nostru. Aceste nu sunt exemple noastre, și ori ce încercare a măsura un copil ordinar cu stindardul perfect a lui Isus ar fi într'adevăr discorajătoare.

DARUL LUI DUMNEZEU PRESTE EL.

Cuvântul "har" (Testament) semnifică o conducere plăcută, sau un caracter constituit din cele mai admirabile virtuți. Și de aici harul lui Dumnezeu semnifică favoarea lui, că ea copil Isus fuse un așa în care Părintele a avut plăcere, un așa care în viața și caracterul său străluciră harul, perfecțiunea și frumuseța caracterului lui Dumnezeu. Ioan, vorbind de Isus, zice, "Noi văzurăm mărirea lui, mărirea ca a unui-născut dela Tatăl, plin de dar și adevăr." (Ioan 1:14). Toate aceste vorbesc perfecțiunea în cel mai absolut înțeles, și ar fi foarte discorajătoare altor copii în condițiunea lor imperfectă și căzută fi-ar că copilul Isus să fi fost așezat de Dumnezeu un exemplu sau model altor copii. Sub providența divină Isus nu numai a fost născut sub influențele religioase favorabile, dar școlat în aceea linie. Mama lui și bărbatul ei, Iosif au fost evident foarte pioși, reverători și supuși la toate povetile Legei Divină după măsura abilității lor. Potrivit cu cerințele Legei ei merșeră anual la Ierusalim să participe în serbătorirea Paștel, străngerea mare religioasă care atrăgea pe poporul tipical Israelitic dela o margine a țării lor până la cea laltă să se inchine lui Iehova, și să celebreze amintirea eliberării lor din Egipt, și acceptarea lor de poporul ales a lui Dumnezeu și încredințat să observez inchipuirea binecuvântărei viitoare prin omorarea Mielului lui Dumnezeu ce a fost să ridice păcatele lumii.

ISUS MARE STUDIITOR.

Leccióna noastră să referă particular unei întâmplări ce ocurase când Isus ajunse de doisprezece ani: Părinții lui erau religioniști stricți și să supuneau aranjamentului Legei lui Moise prin mergând anual la Ierusalim, și în această ocazie Isus a fost cu ei. Cum poate fi presupus, străngerea Iudeilor din toate părțile Palestinei, ba din toată lumea, a însemnat mare înbulzeală; în unile ocazi mai mulți de un milion. Diferite familii din deosebite localități de obicei călătoreau la oaltă în grupe. Obiceiul Evreesc era că când un copil ajungea etatea de doisprezece ani, să fie considerat "un fiu a Legei". El atunci devenea responsabil sub Lege și de aci încolo răcerut să observe serbătorile ei, etc.

Intelegiunea în care Domnul crescuse până la acel timp, în afacerile aparținătoare sistemului Iudeu, a fost evident întretesută cu Legea și profetiile referătoare la Mesia și lucrul mare ce el are să-l facă. El s'a recunoscut pe sine că el nu e fiul lui Iosif, ci fiul lui Dumnezeu, și știa că el venisă în lume cu o misiune specială, și s'a scotit datorința sa să i-a pași preliminari să câștige intelegiune despre lucrul ce el a fost să-l facă, cum el era descris în promisiuni, în Lege și în mărturisirile profetilor. În armonie cu aceasta noi aflăm, că după ce Isus începură serviciul său la vârsta de treizeci, el continuă a făcut referări la Lege, la profeti, ca fiind fundația învățăturilor lui. "În Lege este scris", "astăzi s'a implinit această profetie în urechile voastre", "ca să se implinească profetia lui Izaia", "În Volumul cărții este scris despre mine", etc., au fost totdeauna referarea sa. "Toate

aceste dau de înțeles să el a fost un mare student de Lege și profeti. Și cu toate că el a fost Fiul iubit a lui Dumnezeu, el a trebuit să se informeze despre lucrul și voința lui Dumnezeu cu privire la el, prin cele scrise în Lege, în profeti și arătate în umbre și în tipuri. — Vezi Luca 24: 25—27; Ioan 3:14.

La timpul studiului în considerație Isus ajunse a fi de doisprezece ani. El bine știa nașterea lui particulară și profetiile centrate în el, spuse de Gabriel mamei lui, și era în pază după ocaziunea mai de vreme să între în serviciul său — să facă voința Părintelui și să implinească scopul pentru care el era trimis. El probabil s'a presupus că de când la vrasta de doisprezece ani un copil Iudeu venia sub cerințele Legei, acest aranjament poate să însemneze pentru el o intrare deplină în datorința sa. El fiind intelegt mult mai presus și mai departe de vrasta sa, și cumpenind sau chibzuid afacerile bine în mintea sa, el acum să hotărâse să întrebe autoritățile mai înalte ce se aflau "pe scaunul lui Moise" cu privire la învățăturile Legei despre acest subiect, căutând toată intelegiunea ce el o ar putea câștiga dela acei cari sunt mai bine informați în afacerile Legei.

Cu aceste cugete, de aci încolo el a căutat ocaziune de întrevorbire cu învățătorii mai înalți a Legei; adevă, cu Fariseii și Cărturarii și Doctorii de Divinitate. El a voit să nu facă greșală; și el n'a fost deci mulțumit numai cu părerile lor, dar a dorit referări la Lege și la Profeti ca el însuși să judece și nu să se bazeze numai pe concluziile și părerile altor. În decursul a o considerabilă parte de timp a Serbătorii Paștelor oamenii mari a națiunei sale erau ocupați în funcțiile lor publice, și de aici ocaziunea lui mai bună pentru conferință și sfătuire cu ei a fost la inchierea sărbătoriei, atunci el a putat să câștige atențiunea lor — venind iară și iară cu întrebări, și cu chestii nouă despre alte umbre și inchipuri și ce este semnificarea lor potrivită. Noi nu suntem informați de natura întrebărilor ce Isus lea pus învățătorilor de Lege, dar avem ori ce cauză să credem că ele au fost de ce etate trebuia să fie unul sub Lege să între în serviciul preotesc, și să i-a poziția de învățător public? Fiind informat că sub aranjamentul Legei unul nu poate avea nici un fel de serviciu până el nu e de treizeci de ani (4 Moise 4:3; 35, 39.), Isus a fost mulțumit. În armonie cu aceasta noi cetim că Isus atunci "plecă împreună cu dânsi (Maria și Iosif) și veniră la Nazaret, și era supus lor." Nimica nu se citește despre Isus până la vrasta de treizeci de ani — "Și Isus era ca de treizeci de ani când el începu" — până aci el se supuse părinților săi, așteptând timpul cerut sub Lege. — Luca 3:23.

Când timpul pentru călătorie înapoi ajunse, el nu sfârșise încă investigațiile sale în Scripturi ce învățau. În acest punct. Părinții lui, cugetând că el este în companie cu cei alaiți sau poate cu unile rudenj, merșeră călătorie de o zi înainte de ce să afără că Isus nu e printre călătorii. Atunci ei să rentoarseră, și călătorind o altă zi, și în a treilea zi îl afără în Templu cu învățații Legei discutând întrebarea care lui îi era cea mai importantă la acel timp — timpul la care serviciul public poate fi luat după Lege. Probabil el chiar atunci sfârșise chestia sa primind respunsul mulțamitor. Afacerea evident fu așezată chiar înainte de sosirea părinților săi.

În răspundere la mustrarea lor gentilă că el le căusară întristare și nedumerire și osteneală, el le zice, "Pentru ce mă căutați? Nu știati că eu trebuie să fiu în cele ale Tatălui meu?" Nu e mirare că Maria nu înțeleseră respunsul lui, care lor le sunase unul strein. Din copilăria sa el începură a vorbi lucruri pline de însemnătăți, căusând "mirare tuturor celor ce-l auziau", care începură a fi înțalese numai după ce el muri, fu înviat și glorificat, când prin vărsarea Spiritului Sânt asupra următorilor săi, includat și Maria, iluminară mintea lor în afacerile cerești.

ISUS ÎNAINȚARA ÎN INTELEPCIUNE.

În versul ultim a studiului nostru noi cetim: "Și Isus sporia în intelegiune și vrastă și în har înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor." (Vers 52). Isus n'a putut fi ca copil Rescumpărătorul omului, el trebuia să se desvolte la vârsta bărbătească, înainte de s'a putut da pe sine un preț de rescumpărare corespunzător pentru omul Adam. Și acest vers acopere progresul lui Isus în vârsta dela 12-30. El n'a crescut în favoarea lui Dumnezeu în înțelesul devenind tot mai puțin păcatos și mai mult drept; el a fost totdeauna drept, totdeauna separat de păcatoși, el a progresat în înțelesul devenind de ce în ce mai desvoltat în umanitate.

"INVATA PE COPIL."

Noi evident nu putem încuraja părinți imperfecti să aștepte a crește copii imperfecti plin de înțelepciune și harurile perfecțiunii, dar îi putem asigura că foarte mult într'adevăr depind pe calea și felul ce ei învață pe copii lor, că ce fel de oameni ori femei ei vor deveni când sunt în vârstă, și aduce-vor ei părinților lor fericire ori nefericire, bucurie ori mâhnire. E o faptă tristă că mulți părinți învață pe copii lor în modul ce ei n'ar trebuie să-l facă — plantează în ei sentimente rele egoiste, care mai târziu desvoltă și aduc caracteriuri de care ei după aceea s'ar rușinează, și pentru care ei primesc înfruntări, și pentru care ei trebuie să mustre și să dojenească pe copii, și contra căror copii lor după ce sunt crescuți sunt obligați să lupte remasul vieții lor. Noi toți văzurăm cum copii rău crescuți după ce ajung mari și suportători de sine 'duc mult ori mai puțin o viață împovărată, o viață mâhnită cauzată de firea și obiceiurile lor rele crescut și desvoltat în ele din copilărie. Ce binecuvăntare, ce fericire, ar fi amândurora, și părinților și copiilor, înțeles-ar fi cei dintâi cât de de vreme școlarea și disciplinarea este necesară — că ea trebuie să se înceapă chiar și înainte de ce copilul este actual născut continuul din ziua nașterii. "Cunoaște-să copilul chiar din jocurile sale, de are să fie cu purtare curată și dreaptă", "Învată pe copil calea pe care trebuie să umble, și când va îmbătrâni nu să va abate dela ea." — Proverb 20:11; 22:6.

Învată pe copil să arete și facă nebulii, să umble ne-
cuetător, încăpăținat, neregular, nechibzuit, inreverent,
egoistic în lume, când ajunge în vârstă va fi într'adevăr
dificult, dacă nu imposibil, al întoarceri din rugina ego-
ismului pe calea bună-cuviinței, considerării și iubirii
pentru alți. Când el va ajunge la starea bărbătească
unde alți oameni să vor uita la el după înțelepciune și
exemplu, el va aduce numai rușine și intristare părinților.
"Supărare părintelui este fiul (crescut) nebul, și amără-
ciune (mâhnire) celei ce l'a născut." — Proverb 17:25.

Unde copilul este onorabil crescut, și desvoltat sub in-
fluentele și sentimentele a unei case Creștine, de părinți
cari sunt într'adevăr Creștini adevărați și nobili, conse-
crati unul sau amândoi Domnului, și de care Scriptura e
recunoscută ca stindardul vieții, și cari nu numai învață
pe copii lor povețile nobile, dar să șilesc să exemplifice
prin conducere și purtare manifestând fructele Spiritului
— blândețe, gentilitate, nobilitate, inimă bună, sentimen-
te bune, onestie, dreptate, iubire. Sigur un copil cres-
cut în o așa casă, și sub niște așa influențe aurite, e de
sigur să fie un om plăcut, un om nobil; înțeles și exem-
plu altor dealungul vieții lui. Sigur un așa copil va adu-
ce onoare și bucurie și fericire părinților săi. "Fiul în-
telept face bucurie părintelui său", "Fiul înțeles învese-
lește pre părintele său". etc. — Proverb 10:1; 15:20.

IOAN PREGATESTE CALEA PENTRU ISUS

— Marcu 1:1-11 —

INCEPUTUL MISIUNEI DOMNULUI NOSTRU — ÎNAINTE MERCATORIUL LUI — ULTIMUL DINTRE PROFETI — LOCUL INDEPLINIT DE IOAN BOTEZĂTORIUL — CONSECRAREA DOMNULUI ÎN MOARTE URMAT DE BOTEZUL SIMBOLIC ÎN IORDAN — CONCEPEREA ȘI UNGEREA LUI CU SPIRITUL SĂNT — BISERICA URMEAZĂ ÎN URMELE LUI — IOAN BOTEZĂTORIUL ANTIINCHI-PUITOR, LUCRUL LUI DE A VESTI ȘI ANUNȚA ÎMPĂRAȚIA — SOLIA CREI — RESPLATA CRE-
DINCIOȘULUI.

Lată Melul lui Dumnezeu care rădică păcelele lumii."—Ioan 1:29.

IOAN Botezătorul a fost înainte-mergătorul Domnului, prezis în Scripturile Testamen-
tului Vechiu, cum e arătat în studiul sub
considerație. El a fost trimisul lui Iehova
să anunțe pe Mesia și să facă între poporul
lui Israel un lucru care profetic este descris
ca făcând dreaptă sau gata calea înaintea
Semînței de mult promisă și așteptată a lui
Abraam. Noi nu e să intermestecăm
referarea la solul lui Iehova care a fost să pregătească
calea înaintea Domnului cu titlul dat Învățătorului
însuși — "Solul Legământului". (Malachi 3:1-3). Isus
și Ioan amândoi au fost soli; însă Isus a fost un
sol pe un plan și grad mult mai înalt de Ioan — Unul
prin care Legământul lui Dumnezeu cu omenimea va fi
încheiat, Mijlocitorul Legământului Nou, sigilat cu sân-
gele său prețios care va deveni operativ (lucrător) lumii
în general în decursul Vârstei Milenială.

VESTITORIUL ȘI ANUNȚĂTORIUL LUI MESIA

Scripturile arată că Ioan a fost numai șeasă luni mai
bătrân de Isus; și de când amândoi au început serviciu-
rile lor la vârsta de trei-zeci de ani, urmează că Ioan a
fost predicat numai șeasă luni când Isus a venit la el să
fie botezat la începutul serviciului său. Versul 7 și 8
explică felul lucrului îndeplinit de Ioan în decursul celor
șeasă luni. El s'a anunțat pe sine a fi înainte-mergăto-
riul, trimbițașul lui Mesia cel de mult așteptat, declarând
că ori cine voeste a fi gata pentru Mesia și a fi pregătit
a lua parte la binecuvântările și privilegiile pe cari
Mesia le va aduce trebuie negreșit să 'și schimbe condiția
înime sale, căinduse de păcat.

Ioan n'a făcut pretinderi a fi Mesia, ci umilit a declă-
rat că acel Unul care înscurt va fi făcut cunoscut la
Israel ca Mesia este cu așa de mult mai mare de el nu să
simte vrednic ai deslega cureaua încălțăminteii lui. Ioan
a predicat că toți cari voesc să fie gata pentru Mesia și
pregătiți pentru Împărăția lui trebuie nu numai să abzi-
că păcatele și să 'și reformeze viața lor, dar să le mărtu-
risască public — simbolizând acest fapt prin botezare
în apă. Cu toate acestea el ia asigurată că acest botez
simbolic a fost ca și nimica comparat cu botezul mai
mare care Mesia îl va da credincioșilor — un botez cu
Spiritul sănt; dar unor un botez de foc. — Mateiu 3:11.

Aceasta veste profetică a fost cu cea mai mare deose-
bire împlinită. Acei "Israeliti adevărați" cari au primit

pe Isus ca Mesia au fost la timpul cuvenit — la Cincize-
cime (Rusali) — botezați cu Spiritul sănt de la Părin-
tele ca și membri a Corpului lui Christos. Și mai mult,
un lucru de har a fost continuat cu națiunea Israelitică;
și în decursul a patruzeci de ani de seceris dintre Iudei,
Apostolii și alți credincioși au cutreerat cu deplinătate
aceea națiune după fie care grăunte de grâu adevărat,
adunându-i în Biserica lui Christos.

Grăul fiind atunci tot ales, a urmat focul distrucției
asupra remășiței acei națiune — focul străntorării care
a consumat și nimicit cu totul politica lor națională, pri-
cinuind nedescrisă suferință și împrăștiind remășița po-
porului peste tot pământul. Astfel unii au fost botezați
cu Spiritul sănt și unii cu "foc".

SERVUL NEPRETINS A LUI DUMNEZEU

Ioan Botezătorul a fost ultimul dintre profeții lui Is-
rael. Cu el dispenzația veche s'a sfârșit, chiar precum
cu Domnul s'a început cea nouă. În arătare adoptând
în ceva mod asemănarea și îmbrăcăminteaa lui Ilie de
mult, pro-tipul său, Ioan a fost însemnat între popor
din cauza simplității îmbrăcăminteii lui, care da de în-
teles că întreaga viață era devotată serviciului special a
lui Dumnezeu — că el nu căuta a servi interseuri pă-
mântesti ori egoiste în nici o privință, și n'a fost să pri-
mească nimic în comparație, n'a așteptat nimic, n'a
lipsit nimic. Ca trimisul lui Iehova el a putut fi grijit
într'un mod minunat; dar de când Dumnezeu a voit să
vorbească special celor umiliți și simpli mai curând decât
celor mari și mândri, trimisul său s'a aratat între oameni
într'o condiție umilită; și cei mai umiliți au fost care au
avut urechi sa audă vestea Domnului. Cu toate acestea
noi suntem informați că o mare multime au eșit să aceste
pe Ioan, și că mișcarea s'a răspândit printre popor — un
serviciu de reformare. Ioan și discipulii lui erau foarte
ocupați în a spune că Mesia este aproape, și că Împărăția
lui va fi înscurt stabilită, și că ei trebuie să se căiască de
păcelele lor dacă ei sunt să aibă parte în aceea Împărăție.
Cu toate acestea ei botezau numai pe acei cari, întor-
cându-se către Dumnezeu, își mărturisau păcatele lor.

Când Isus a venit la Ioan și a cerut să fie botezat,
descrierea lui Mateiu ne spune că Ioan sta la îndoială a
boteza pe Isus, declarând că Domnul nu are nevoie de
cari să se căiască — că dacă cui va trebui botez, Ioan
însuși a fost care a lipsit unul. Înțelesul înscris este că
Ioan n'a îndemnat pe nimenea să se boteze, decât numai

pe acei cari să recunoșteau pe sine a fi greșit contra Legământului Legei, acei cari și-au dat de seamă că nu trăise potrivit cerințelor ei după abilitatea lor mai bună; și că el însuși și alți cari au trăit vieți potrivite nu le-a lipsit botez. Noi să ne amintim cuvintele Apostolului — că întreaga națiune Israelitică a fost botezată în Moise în mare și în nor când ei părăsiră Egiptul. (1 Corinteni 10:2). El încă erau în Moise decât ei neglijase Legea Legământului încheiat de el la Muntele Sinai. Botezul lui Ioan a fost propus să aducă pe Israeliti înapoi în armonie cu Legea, în armonie cu Moise, că astfel ei să fie gata pentru a fi acchimbați desub Moise la Christos — dela Casa Servituței tipicală a fi făcuți Casa Fiească anti inchipuitoare. — Evrei 3:5, 6.

INSEMNAȚEA BOTEZULUI DOMNULUI

Domnul n'a zis lui Ioan, "Tu greșești; Eu sunt păcătos"; de oare ce el nici odată nu tăgăduise ce Scripturile pretutindena arată — că El a fost sânt, fără de păcat, nepătat, și deosebit de păcătoși — separat de întreaga rasă Adamică. Adevărat, Isus n'a explicat lui Ioan de ce el să botează sau ce semnifică botezul său. Chiar și dacă iar fi explicat, Ioan nu l-ar fi înțeles. Nimenia n'a putut înțelege motivele Domnului până după venirea Spiritului sânt la Cincizecime. În lumina Testamentului Nou noi primim că botezul Domnului a fost un lucru nou, cu totul deosebit de botezul lui Ioan; că el a simbolizat sau reprezentat un botez spre moarte — o înmormântare a voiei în voința lui Dumnezeu — și începutul unei vieți nouă ca o Creatură Nouă. — Romani 6:4, 11.

Astfel botezul Domnului în apă a simbolizat un botez în moarte, o consecrare la moarte. Această consecrare el o îndeplini în decursul celor trei ani și jumătate următori a serviciului său, care s'a sfârșit pe cruce cu strigarea sa, "S'a sfârșit!" Și acesta este botezul care aparține nouă urmașilor lui — nu o spălare a păcatelor, nici o reîntoarcere la relație legământului Moisaic ca Iudei, ci o consecrare a îndreptăririi noastre, prezentarea corpurilor noastre muritoare ca un sacrificiu viu, sânt, bine primit lui Dumnezeu, serviciul nostru rezonabil — spre a fi complecși în moartea naturală și în învierea la viață — prin Învierea D'intăi.

O altă descriere a botezului Domnului simbolic arată pe Ioan Botezătorul ca zicând, "Și eu am văzut și am mărturisit" — despre venirea Spiritului sânt asupra lui, etc. (Ioan 1:34). Studiul sub considerație ne spune numai faptul cum ceriurile s'au deschis, că Spiritul să pogorise ca un porumb asupra Domnului, și că o voce din Cer a sunat, zicând, "Tu ești Fiul Meu cel iubit întru care bine am voit." Cugetul nostru e că Ioan Botezătorul singur numai a văzut această mărturie a relații Domnului cu Părintele, că Ioan singur numai a văzut pe Solul binecuvântărilor divine, și că numai el și Isus au auzit vocea sunătoare din cer și a înțeles rostul ei. N'a fost de trebuință că alți să audă și să vadă. Ioan a fost să fie martorul; și această mărturie fu dată lui ca el să declare că Iehova îi dete asigurarea că acel peste care el va vedea Spiritul sânt pogorându-se și rămânând peste dânsul acela este Mesia; și această predicare s'a împlinit în Isus.

CORPUL UNS A LUI CHRISTOS

În asemănare dealungul vârstei Evanghelică lumea nu cunoscă pe Biserica adevărată, Corpul lui Christos. Ea nu vede ungera ei cu Spiritul sânt. Ea simplu știe că de Biserica să face pretinderea că, ea și Corpul lui Christos. 2— BIBLIA D. I. membrii ei sunt primitori și împărțășitori aceluiași Spirit care venise asupra lui Isus Capul — că noi toți suntem

ISUS ÎN PUSTIE ȘI ISPITIT DE SATANA

— Marcu 1:9-15; Mateiu 4:1-11. —

ISUS SCOS ÎN PUSTIE — DUS DE SPIRIT ÎN ISPITA — CERCĂRI DE CREDINȚOȘIE ȘI ASCULTARE — ISPITIT SĂ ÎNTREBUINȚEZE PUTEREA DIVINĂ ÎN SCOPURI EGOISTE — ISPITIT SĂ SE ÎNVOIAScă CU ADVERSARIUL — LECTIA PREDICĂRII LUI — IOAN PUS ÎN ÎNCHISOARE — TIMPUL ÎMPLINIT — REGELE PRESENT.

"Căci pentru aceea că a suferit, fiind însuși ispășit, poate să ajute celor care sunt ispășiți". — Evrei 2:18.

SUDIUL, sub considerație conține una din cele mai interesante lecțiuni. El ne duce la timpul când Isus a ajuns vârsta de treizeci de ani și prin urmare a fost permis să se ofereze pe Sine fără vină lui Dumnezeu ca Sacrificiul pentru păcatele lumii. Sântul Pavel citează cuvintele lui Isus, zise prin Profet, la timpul când El a venit la Iordan și a făcut o deplină consecrare de Sine lui Dumnezeu, el zice, "De aceea intrând în lume zice: Jertfă și

botezați de același Spirit în același Corp. (1 Corinteni 12:13). Tot ce lumea poate vedea este faptul botezului. Efectul Spiritual asupra Domnului a fost devotația lui la lucrul Părintelui, serviciul Adevărului, chiar până la costarea vieții lui în sacrificiu. Tot așa e și cu Biserica. Noi avem serviciul Adevărului chiar până la moarte — sacrificând viețile noastre în interesul fraților și serviciul Adevărului. Lumea recunoaște totuși o diferență între acest spirit și spiritul lumii; însă cu toate acestea ea nu știe, nu apretuiește faptul, ci mai curând cugetă de credințioșii Domnului ca și oameni învățați de Isus și Apostolii lui — ca neînțelepți, nebuni, în cheltuinlu-si timpul, influența, talanții, mijloacele, în ceva ce lumea le privește ca "nebulia predicării". — 1 Corinteni 1:18-25.

În studiul de mai înainte noi am văzut că deși, Ioan Botezătorul a fost o antiînchipuire parțială a lui Ilie în o măsură mărginită, el la nici un caz n'a împlinit întreaga antiînchipuire. El a fost, noi putem zice, o antiînchipuire pe un grad mai mic națiunii mică a lui Israel. Împărăția a fost într'adevăr oferată Israelului natural, dar numai o remășiță a aceluiași popor s'a căit din inimă de păcat și a fost într'adevăr gata a primi pe Mesia. Restul a fost orbit; pe când acei puțini cari au primit pe Domnul au fost primiți de Părintele la Venirea Spiritului sânt și deveniră concepții împărății cari în decursul vârstei Evanghelică au progresat în dezvoltare într'o condițiune novăzută și necunoscută lumii. Încurt acești concepți dezvoltăți vor fi născuți în Învierea D'intăi; și astfel împărăția va fi deplin stabilită în putere și glorie mare.

Nu numai că e această clasă chemată de Dumnezeu a fi moștenitorii Săi și împreună moștenitori cu Isus Christos în împărăție care va fi curând stabilită sub tot cerul, dar noi suntem deasemenea privilegiați de Domnul acum a fi antiînchipuitorii lui Ilie, și antiînchipuitorii Ioan Botezătorul. Dealungul vârstei Evanghelică Biserica în carne făcu un lucru față de lume în asemănarea lucrului făcut de Ioan față de națiunea Israelitică — anunțând pe Mesia, nu în carne, dar pe Christosul gloriificat Capul și Corpul, și împărăția care în scurt va fi stabilită. Acest mai mare Ioan Botezătorul, sau mai mare Ilie antiînchipuitor, Biserica în carne, a îndemnat din lume pe atâți și acei cari au avut urechi să audă și să asculte vestea, să se căiască de păcat, să se apropie de Domnul din inimă, așa că ei să fie pregătiți pentru schimbările mari ce sunt eminente când Mesia își ia Sieși Regatul să domnească peste tot pământul.

Lasă deci noi cari suntem privilegiați a fi vestitorii împărăției viitoare să fim zeloși, stăruitori, cum a fost Ioan, dând comparativ puțină atențiune la obiceiurile și formalitățile lumii, dar să devotăm o foarte stăruitoare și diligentă silință la lucrul denumit pentru noi să-l îndeplinim, să arătăm măririle Mirelui nostru Ceresc, în anunțându-l tuturor, în făcând cunoscut la toți condiți favorabile Lui, și mărturisind de prezența Lui în Secerșul present la închierarea acestei vârste. Să facem cunoscut că El va curăți cu totul aria de pleavă; că El va strânge grâul în grânariul împărăției; și că maioritatea mare a Creștinătății, ca pleavă sau neghină, deja sunt în focul de Strămtorare Mare, și deja cu sutele și mii sunt arși ca Creștini profesăți, credința lor deja este arsă, lăsându-i în condiția în care ei totdeauna au fost — păgâni civilizați. De noi suntem credințioși în acest serviciu a lui Ilie antiînchipuitor de aceasta parte a împărăției, noi putem fi siguri de bine primirea noastră ca membre a Unsului de cealaltă parte a ei, și astfel vom participa și în suferințele timpului present și în gloriile și demnitățile viitoare.

primos n'ai voit, dar corp (omenesc) mi ai întocmit, arderile de tot și jertfele pentru păcat (făcute de Israeliti sub Lege) n'ai binevoit; atunci a m zis: Iată Eu vin—in volumul cărții (Testamentul vechiu, în Lege) este scris pentru mine", cum Eu să mă sacrificiez și să devin sacrificiul real pentru păcatele lumii. Eu acum mă prezentez pe mine gata a fi antiînchipuitorul și împlinitorul a toate profetiile ce înțelepciunea divină le a căuzat să fie scris, și antiînchipuitorul a toate trăsăturile Legei făcute să mă închipuiască pe mine. — Evrei 10:5-8.

Aci, la Iordan, Rescumpărătorul nostru a devenit Melul Paștei antiînchipuitor, Vițelul antiînchipuitor a Zilei Mari de Ispășire, descrisă în a geasăsprezecelea capitol Leveticul. Aci el și a prezentat viața sa la facerea voinței Părintelui care a fost o voință că el să moară și să devină Rescumpărătorul lumii. Aci el a fost conceput cu Spiritul sânt și a devenit antiînchipuitorul lui Aron — Preotul Sacrificător.

D'US DE SPIRIT IN PUSTIE

Când Isus s'a consacrat pe sine ca om la moarte, simbolizând aceea consecrare prin afundare în apă în mânele lui Ioan, el a primit conceperea Spiritului sânt, care a fost o concepere la natura divină. Cu această concepere de Spiritul sânt a venit o mare iluminare minții lui, cum e reprezentat în declarația, "Și i se deschiseră cerurile" — lucrurile cerești. De aci încolo el s'a putut uita clar în toate aranjamenturile și hotărârile divine cu privire la sine într'un mod în care lui nu i-a fost posibil înainte de consecrare. Așa este și cu următorii lui. Gradul lucrurilor adevărate a lui Dumnezeu să descopere lor, dar nu până la consecrare lor. După conceperea lor cu Spiritul sânt de Părintele. Cu următorii lui, ca și cu el însuși, cercările și ispitele și probările despre credințioșia și loialitatea lor urmează numai după consecrarea lor, și nu înainte de ea. Și de aici importanța sfătuirii Dumnului să ne oprim mai întâi de consecrare și să facem socoata ce trebuie să ne coaste și ce trebuie să întâlnim. — Luca 14:28-33.

Însă cu noi, ca și cu Isus, Părintele să îngrijește pentru noi nu numai de o apretiare mai clară a cercărilor și responsabilităților noastre, dar totodată și de o pricepere și observare mai clară a gloriilor ce vor să urmeze credințioșilor. În cazul Dumnului deschiderea cerurilor — iluminarea minții lui despre Planul Divin — a fost mult mai minuțiată decât este cu noi; de oare ce cu creștii și inima lui perfectă el a putut imediat înțelege lungimele, lățimele, înălțimele și afunzimele îndeprinderii lui într'un mod în care noi le putem numai în parte ajunge după ani de studație și progres și creștere în cunoștință și har. Imediat Domnul a cuprins însemnătatea deplină a sacrificiilor Zilei de Ispășire făcute de Israelii sub Lege, însemnătatea jungherei Melului Paștei, a profețiilor ce au vorbit cu privire la el ca și fiind "dus ca un Mel spre junghere" (Isaia 53:10), a umbrei care îl închipuise ca "Șerpele antiînchipuitor de Aramă", ridicat pe lemn pentru vindecarea rasei Adamică mușcată de șerpele viclean, Satana, în Eden. — Ioan 3:14, 15.

Cum aceste cugetări începuse a să grăbi în mintea Dumnului, el a fost mișcat sau îndemnat de Spirit — de însuși spiritul sau mintea sa — să se retragă la o parte pentru puțin timp, să studie pe de nou și deplin însemnătatea Legei și Profețiilor și obligațiile lui la toate aceste potrivit cu consecrarea și legământul care el numai l'a fost făcut. Patruzeci de zile și patruzeci de nopți stăruința lui ageroasă de studație și rugăciune l'a făcut aproape uitător și neglijent de toate altele. Invederat el nici nu a mâncat nici n'a beut până la sfârșirea acestor patruzeci de zile de postire; și "apoi flămânzii". (Mateiu 4:2). La momentul când el a simțit slăbirea sa fizică ca rezultat la postirea sa lungă — la momentul când el a fost cu totul cufundat și îngreunat cu realizarea (înțelegerea) importanței contractului său mare în care el ântrase și ce are să-l coaste împlinirea termiilor și condițiilor acestui contract, atunci Satana a apărut să-l ispitească.

Ea a fost cea mai aspră ispită ce să poate închipuii. O cercare că dovedise-va Mântuitorul pe sine loial și supus lui Dumnezeu, Programului Divin, legământului său de consecrare și sacrificiu până la moarte? Sau că el să va simți că Părintele a pregătit și aranjat un păhar prea amar pentru el — că Dumnezeu a făcut cercările și probările credințioșiei și supunerii lui pre aspre și grele — că n'a fost nici drept nici iubire al permite ca el să între într'un așa greu și aspru contract?

"ISPITIT FIIND IN TOATE CA ȘI NOI, ÎNSĂ FARA DE PĂCAT."

Domnul n'a fost ispitit cu năravurile de bețiv nici cu slăbiciunile desfrânării; nici nu sunt acestea ispitele ce vin următorilor lui. Declarația Apostolului că Domnul a fost "ispitit în toate ca și noi, însă afară de păcat" (Evrei 4:15), înseamnă deci că ispitele și cercările cari Părintele le permite să vină copiilor lui consecrați sunt de același fel ce El a permis să vină Dumnului nostru când el a fost în carne. Scripturile clar diferențiază între

următorii Domnului și lume. (Ioan 15:18, 19; 17:16). Declarația Apostolului, va fi observat, nu e că Domnul a fost ispitit în toate cum lumea este ispitită, dar cum noi următorii lui, suntem ispițiți. El n'a fost ispitit pe linia gusturilor deprăvate și degradate a lucrurilor păcătoase, primite prin cădere din naștere, ci el fiind sânt, nepătat, fără de păcat și deosebit de păcătoși, a fost ispitit în aceeași linie ce următorii din vârsta Evanghelică, cari fiind concepuți de Spiritul Părintelui au devenit Creaturi Noi — și cari deci umblă nu după carne, ci după spirit; — și cari sunt judecați, nu după slăbiciunile și imperfecțiunile, carnei lor, dar după spiritul minții lor — după voințele și inimile lor noi. — Romani 8:4; 2 Corințeni 5:16.

De aceea e important ca noi să notăm caracterul sau felul acestor cercări. Dumnezeu nu ne cerească să afe dacă corpurile noastre sunt perfecte; de oare ce el totdeauna a știut și știe că printre oameni "nu este drept nici unul macar". Cercările Părintelui acelor pe cari El îi primește de fii sunt cercări de loialitate, credințioșie și supunere lui, credințioșie la principiiile dreptății, credințioșie și loialitate la Adevăr, credințioșie la metodele lor și Instrucțiunilor Divine — o refuzare a lua calea noastră ori a căuta mărirea ori ușorința nouă la costărea Adevărului și metodelor Divine. Astfel noi vedem că ispitele Dumnului, precum și a următorilor lui, sunt cercările lor ca "creaturi noi."

CELE TREI ISPITE A DOMNULUI

Ispita I. Când Domnul a fost slăbit după patruzeci de zile de post și studație a Scripturilor, Adversariul s'a prezentat înainte — nu ca și un demon a întunericului, dar ca și un inger al luminei. Pretinzând interes în prosperitatea și lucrul Dumnului, el i-a zis, "Tu ești flămând, și netrebuincios așa. Ști tu că puterea sântă, Spiritul, care tu l'ai primit acum patruzeci de zile la Iordan este mai mult decât îndestulă pentru ori ce trebuință a ta? Ști că tu acum poți ordina chiar și acestor pietre să devină pâine? Eu am simpatie cu tine, și de ce să suferi o așa foame când o așa mare putere este la comanda ta? Fă aceasta numai decât, te rog, până nu argumentăm mai departe."

Domnul numai decât a cunoscut principiul învăluit și grabnic a refuzat propunerea adversariului, declarând, "Scris este, nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul ce ese din gura lui Dumnezeu". Într'un cuvânt, el momentan a decis că dacă el e să merite viață eternă ea trebuie să fie ca rezultat la absolută ascultare și loialitate la Legea și voința Divină. A crea și mânca pâine pentru nutrire viaței lui ar fi contrar programului Divin desemnat pentru el și această ar constituia nesupunere; și că înloc să însemnează viață vecinică, pentru el ar fi însemnat moarte vecinică. Domnul a avut într'adevăr putere să transformeze pietrele în pâine, și a întrebuintat această putere mai târziu să hrănească cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești, dar ar fi fost contrar voinței lui Dumnezeu și prin urmare păcătoasă și o întrebuinte pentru sine — să și sustină viața lui dela suferință, contrar legământul său de sacrificiu, El a putut folosi ori ce mijloace ordinare și comune pentru trebuințele lui fizicale, dar spiritul sânt a fost dat lui pentru un alt scop — și nu pentru mulțumirea și saturarea corpului său consacrat la moarte, chiar nici legitimă (cu drept).

Aplicând această ispită la conducerea Dumnului următoare și la conducerea următoarelor săi, lecțiunea este aceasta: Strictă supunere și ascultaare la voință divină este superioară în ori ce linie și este absolut cerută în ori ce caz, și privilegiurile sante a Planului lui D-zeu și a Bisericii în afacerile spirituale trebuie să nu fie traficate (schimbate) pentru interesurile și avantajurile pământești. Conducerea este simbolice ilustrată și prefigurată de Esau în vinderea dreptului său de întâie naștere pentru o furtură de linte. Și este din această cauză Scriptural numit un "profan". (Evrei 12:16). Ori ce ispită a sacrificia privilegiurile și interesurile spirituale pentru ajungerea interesilor și avantajurilor pământești ar fi a să preda acestui fel de ispită prezentaată Dumnului.

Vai! cum mulțime mare astăzi în ostirea Creștinătății nominală pentru mulțumirea și ușoritatea persoanei lor fac tot felul de comercialism (cupeție) cu lucrurile lui Dumnezeu spirituale și sante. Dar că conducerea lor este o urăciune lui Dumnezeu, și o rea întrebuintare a favorurilor lui, este clar arătat din conducerea Dumnului. Noi știm totuși că ei ne fiind Creaturi Noi în Christos, Creștini consecrați și concepuți cu Spiritul sânt,

nu sunt pe acel plan de responsabilitate care Domnul a fost și cum sunt toți acei cari sunt pe acel plan cu Domnul a conceperii de spirit, și a viețuirii pentru viitor. Ei vor întâlni cu toate acestea o rusine când să va descoperi în viitor necredincioșia lor și rău întrebuintarea favorurilor lui Dumnezeu pentru interesul lor personal.

Ispta II. Nu trebuie să ne presupune că Domnul a mers la Ierusalim pe aripa Templului în persoană să experimenteze această ispită. Din contra Domnul a fost și a rămas tot în pustie și a mers numai cu mintea.

Dus de sugestia Satanei că el să poate aduce pe sine și misiunea sa glorioasă mult mai grabnic atențiunii poporului prin sevărșind o miraculă uimitoare — prin sărind jos de pe aripa Templului și atunci să ne scoale nevățamet. El a putut atunci să explice multimei misiunea sa cerească și să-i stărneasă la credință. Astfel Adversariul ducând pe Domnul în minte la Templu, i-a zis, "Ascultă, dacă tu vei merge la Templu din Ierusalim și te vei arunca pe tine jos, atunci într'adevăr tu te vei dovedi multimei că tu cu adevărat ești Fiul lui Dumnezeu, și prin aceasta vei putea mai repede să convingi pe popor de misiunea ta. Astfel tu vei câștiga pe toți în parteata, și vei reuși foarte ușor să faci pe toți discipuli tăi și astfel în foarte curând va fi împlinit tot lucrul care alt cum trebuie sute și mii de ani." Văzând că Domnul a respins propunerea lui prin referândul la declarația Scripturii, Satana aceasta dată a încercat să supoarte a doua ispită cu text din Scriptură, care pe din afară arată să însemneze protecție Divină pentru domnul—"Ingerilor săi v'a ordina pentru tine și pe mâni te vor ridica ca nu cumva să lovești de peatră piciorul tău". — Psalm 91:11, 12.

Dar Domnul imediat a recunoscut falșifitatea argumentului adus de Satana și greșit explicarea textului întrebuintat de el, care în realitate să referă la membrele Corpului său — "picioarele" — în timpul ce noi trăim, când peterle poticnitoare sunt așezate credinței Creștinului, și când Dumnezeu trimite lumină specială asupra Cuvântului său și ajutor special membrilor "picioarele" — ca ei să biruiasă toate dificultățile și toate uneltirele meșteugate ale adversariului din ziua noastră așezate de el spre poticnirea poporului lui Dumnezeu.

Ar fi fost păcătoș pentru Domnul să urmeze propunerea pusă de Satana, pentru că deși aceasta n'ar fi fost o întrebuintare rea a puterii Divină, el cu toate acestea ar fi ispitit pe Dumnezeu, ar fi cerut pe Dumnezeu că el să întrebuinteze puterea Divină pentru scăparea lui, la un timp când nu era de trebuință. Domnul n'a fost trimis că el astfel să își imprimejdioneze viața sa, ci a fost mai curând cerut să o sacrifice — cheltuindu-o în serviciul Adevărului și în interesul omeniei. Răspunsul Domnului a fost direct la punct și o alta declarație a Sântelei Scrieri: "Nu ispită pe Domnul Dumnezeuul tău". Întâmplatu-s'ar-fi că Domnul să fie fost aruncat de pe aripa Templului de o gloată mănoasă asupra lui înainte de timpul său convenit ar fi fost sosit, sigur puterea Părintelui ar fi intervenit și el ar fi fost nevățamet. Dar pentru el cu voie liberă să despretuiască și să ignoreze legea naturii și atunci să aștepte protecția Divină din conducerea sa ar fi fost a ispită pe Dumnezeu. Aceasta Domnul a refuzat să facă.

Următorii Domnului sunt ispiți deasemenea în aceste privințe — ispiți a să bizui pe bunățatea lui Dumnezeu și prin cuvinte ori fapte să se pună pe sine în așa poziți de să ispitească pe Dumnezeu în privința îngrijirii lui providențiale de ei — pe liniile care el nu le autorizează în Cuvântul său. Spiritul lucrător de minuni este contrar la spiritul umilinței, și dacă este mulțumit, duce ades ori la, mândrie spirituală și egotism. Dumnezeu voește ca poporul lui de acum să "umblă prin credință și nu prin vedere". Și mai mult, "chemarea" acestei vârstă Evanghelică este la credință în promisiunile ceresti viitoare și nu la o credință lucrătoare de minuni și îndeprinderi lucrătoare de minuni ale altor, și ale noastre, vindecări, reformări, etc. Umilința, blândetea, toate stau în șir în laturăa conducerii lui Dumnezeu care conducere toți următorii lui ar trebui să o lea.

IMPERIUL DE LUMEA-LARGĂ A SĂTANEI

Ispta III. Iară este necredincios pentru noi a crede că este vre un munte așa înalt în pustiu în care Domnul a fost ispitit, de care ce acolo un așa munte nu este. Nici nu este un așa munte în tot năământul de pe a cărui vârf toate împărățiile lumii pot fi văzute într'un moment. Darea și în ispitele de mai înainte, așa și în aceasta. Domnul a fost mental (cu mintea) transportat pe un munte

înalt, pe împărăție mare, superioară, supra-stând asupra a toate alte imperii pământești. Acest așa mare munte a fost Imperiul lui Sătana present, domnia lui presentă asupra maselor de popoare prin ignoranță și păcat. Într'un scurt moment Sătana s'a zugrăvit pe sine Domnului ca cărmuitorul și domnitorul a toate împărățiile pământului, ca capul și cărmuitorul suprem a toate imperiile pământești. Aceasta pretindere înaltă a Satanei, că el este printul lumii aceștii, și că împărățiile ei sunt sub controlul și cărmuirea sa, a fost admis de însuși Domnul și mai târziu de Apostoli și este în armonie cu ce Scripturile declară că el, Sătana, este "dumnezeul lumii (veacului) acestui", și "stăpânitorul acestei lumi", etc. — 2. Corinteni 4:4; Ioan 14:30; Efeseni 2:2.

Astfel înălțat pe muntele Satanei, imperiul său, Adversariul a tras atențiunea Domnului la întinsa sa domnie de peste tot pământul, cuprinzând și incluzând toate alte imperii și împărății asupra căror el sa pretins cărmuitorul suprem. Adversariul să poate presupune că a zis cătră Isus, "Bine înțeles, tu recunoști că eu sunt printul acestei lumi, că eu sunt dumnezeul lumii aceștii, și prin ignoranță și superstiție cu am aproape controlul asupra a toate masele de popoare împrejurul lumii. Eu am să-ți fac o propunere. Eu mărturisesc că eu însuși sunt obosit de domnia Păcatului și Morței care eu am câștigat ea și rezultat-la cărmuirea mea; și de aceea aș voi mai bine să mă întovărășesc cu cineva la ea ca să fie ridicată și binecuvântată. În alte cuvinte, eu mă învoiesc cu tine la o federație — că noi să ne unim a ridica omenimea din păcat și condițiunea morței. Ce zici tu? Eu pe planul spiritual, tu pe planul pământesc, noi vom fi domni la întreaga situație; de oare ce eu am putere și ușor pot schimba toate să lucre în favoarea noastră. Astfel lumina va fi în curând binecuvântată; și tu vei ajunge împlinirea glorioasă a speranțelor tale fără cercările grozave și suferințele și experiențele amare care tu acum ești convins că trebuie să le întâlnești dacă urmezi aranjamentul lui Dumnezeu descris în Lege și profeti. De tu urmezi propunerea mea, vei ajunge la prosperitate și onoare, ori ce alta conducere ce tu vei lua vei întâmpina înfruntări, defaimă, asupriri, rușine. Vină să ne unim! Tot ce tu trebuie să faci este numai să mă recunoști că eu sunt și rămân, în unirea noastră, capul suprem, și atunci toată omenimea și o întorc pe mâna ta."

Domnul a fost indignat că el să cugete chiar și pentru un moment că, lăsând gloria Cerească spre a face și împlini voia și Planul Părintelui, el acum să se dovedească un trădător de legământul său, să între într'o confederație cu marele Adversar a dreptății — Satana. El grabnic a răspuns, "Mergi Satana; căci scris este Domnului Dumnezeuului tău te vei închina și numai lui vei sluji." Eu nici nu 'ți voi servi nici n'am de făcut nimic cu tine în propunerile tale. Atunci Diavolul la lăsat și s'a dus, cugetând de neșos ori ce alte încercări de învoială cu Domnul; și pe atât cât noi știm, Satana nu s'a mai rentors la Domnul să-l atace cu ispite. Atunci prin aranjarea Divină ângerii s'au apropiat de Victoriosul flămânzit și i-a servit, întărindul și însufletândul.

Asemenea ispită e sigur să vină fie cărui următor a Domnului, dela același Adversar, într'o formă sau alta. Și ca în cazul Domnului, ele sunt permise de Părintele să cerc caracteriurile noastre. Ispta următorilor lui în present este, Vom participa noi în deosebitele instituții și organizații reformatoare, și recunoaște-vom noi rânduiala presentă de lucruri păcătoșe, pentru că de present ele pretind și au deplina domnie și cărmuire peste tot pământul și pentru că opunere lor va însemna a întâmpina rusine, înfruntări, închisoare și moarte? Niște așa ispite pot veni nouă prin instituțiile politice, sociale, și religioase, zicând, serviți-ne și vă vom ajuta.

EVANGHELIA IMPĂRĂTIEI

Cum noi am văzut în Studiul nostru trecut, Ioan Botezătorul și discipulii lui au predicat și botezat sub anunțarea că Impărăția lui Dumnezeu este aproape, și că toți doritori de a participa în binecuvântările ei mari și grațioase trebuie să vină în armonie cu Legea lui Moise, și astfel să fie pregătiți a fi transformați dela Israelul tipical la Israelul antitipical — dela membrărie în Moise, la membrărie în Christos — de mult promisa Semănța a lui Abraam prin care binecuvântările promise au fost să vină.

La timpul convenit predicarea lui Ioan Botezătorul a fost adusă la o închiere — Erod a pus pe Ioan în închisoare. De aci încolo Isus și discipulii lui au devenit mai prominente. Predicarea lor, totuși, a fost aceeași ca și alui Ioan, pentru că noi cetim că "Isus veni în Galilea predicând

Evanghelia Impărăției lui Dumnezeu. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelia." (Marcu 1:14, 15.) Ori care a crezut această veste a recunoscut că Isus este trimisul lui Dumnezeu, Mesia, care la timpul lui Dumnezeu hotărât va fi Regele lui Israel și Domnitorul a toată lumea. "Implinit este timpul" a însemnat că timpul d'înainte hotărât a sosit când Dumnezeu va începe alegerea clasei care să devină împreună-regi, și împreună-judecători, și impre-

ună-Moștenitori cu Isus în Impărăția sa—și această ofertă Dumnezeu a făcut întâi națiunii Israelitice, și după ce credincioșii acei națiune au fost strănși și restul sa dovedit nevrednici, oferta s'a pus la toate națiunile ca toți acei cari au urechi de auzit și doresc a să întoarcă la fațoarea lui Dumnezeu, pot și au ocaziunea să devină membrii în Semănta Spirituală a lui Abram—clasa cerească.

ISUS LA LUCRU

— Marcu 1:16-34 —

ISUS ALEGE LUCRATORI IN SECERIS—INCEPUTUL BISERICII CRESTINE — "SANTA SANTELOR" — PATRU PESCARI CHEMATI A FI DISCIPULI—PREDICAREA IN SINAGOGA DIN CAPERNAUM—SCOATEREA UNUI DEMON—VINDECAREA UNEI FEMEE BOLNAVA—MULTIMEA IL URMAREȘTE—VINDECĂRILE EXEMPLE DE RESTATORNICIRE.

"Eu trebuie să lucrez lucrurile celui ce m'a trimis, până este ziuă."—Ioan 9:4.—Testament.

RETUTINDENEA Testamentul Nou ne învață că lucrul făcut de Isus și Apostolii lui printre Iudei optsprezece sute de ani înainte a fost un lucru de seceriș. (Ioan 4:35-38; Luca 10:2; Mateiu 9:37, 38.) Alți au fost lucrați; și discipulii au fost secerători de fructele acestui product—strângătorii secerișului Vârstei Iudeice. Caracteristicile coapte a acei dispenzație au fost gata a primi pe Mesia și vestea lui pe terminii de deplină devotare a timpului lor, talanții, influențele și victelile lor ca servi a Legământului Nou care Dumnezeu și-l propune să-l încheie cu Israel la timpul convenit, și sub care toate familiile pământului vor fi binecuvântate.—1 Corinteni 3:6.

Resultatul muncii lui Isus și a Apostolilor a fost că ei au aflat cam cinci sute de frați vrednici de a fi adunați în decursul serviviului său. Mai tarziu—la Venirea Spiritului sânt și după aceea—acești și mai câteva mii de Iudei fură aduși în Dispenzația Spirituală—conceptuți de Spiritul sânt ca Creaturi Noi, membre a Corpului lui Christos, "remășița sântă" a națiunii Israelitice. Serviciul Domului de trei ani și jumătate a fost, totuși, mai mult și special un timp de pregătire pentru Apostolii lui a fi instrumente pentru lucrul secerării implinit după Rusali și un timp de ascuțirea Secerei Adevărului pentru lucrul care s'a început la venirea Spiritului sânt; de oare ce înainte de aceasta n'a fost grânar în care să fie adunată clasa grăul.

Inșă numărul de "Israeliti adevărați" aflați în aceea națiune n'a fost îndestul să completeze numărul d'înainte rânduit de Dumnezeu. Și de aici după ce toți cari fură vrednici au fost secerați, poporul Iudeu a fost dat la o parte din favoarea lui Dumnezeu pentru un timp, și Vestea chemării a fost trimisă Neamurilor spre a lua dintre dânsii un popor pentru numele său—ca să fie asociați cu "remășița" credincioasă a lui Israel ca membre a Mijlocitorului mare a Legământului Nou sub căpitenia Domnului glorificat.

CHEMATI A FI PESCARI DE OAMENI.

Scripturile declară că Înțelepciunea lui Dumnezeu este nebunie oamenilor, și că înțelepciunea oamenilor este nebunie lui Dumnezeu. (1 Corinteni 1:18, 21, 24; 2:19.) Aceasta este arătat de exemplul Domnului în alegerea celor doisprezece Apostoli, patru din care sunt chemați în studiul sub considerație—Simion Petru, Andrei, Iacob și Ioan. Ori cât au fost ei de abili într'alte privințe, ei cu toate acestea au lipsit lustruirea și educația care poporul era obicinuit să aștepte în învățării religioși. Spunerea Scripturii despre doi dintre ei este aceea că ei au fost "oameni fără de carte și din lumea de jos." (Fapte 4:13.) Înțelepciunea lumească fără indoială ar fi ales dintre clasa mai nobilă, din clasa Fariseilor și Cărturarilor pe cari au fost mai prominenți, cu educație și învățatură mai mare, pe acei cari poporul era obicinuit să-i revereze, respecteze și asculte. Dar în acest caz cauza lui Dumnezeu n'ar fi fost servită. Descoperirea lui Dumnezeu Bisericii n'ar fi fost datorate Spiritului sânt, ci abilității și înțelepciunii acestor învățați; și de aici Vestea lui Dumnezeu n'ar fi fost primită pentru valoarea ei prețioasă, ci numai pentru rangul și înțelepciunea ce

acești învățați ar fi avut. Si mai mult, ori ce descoperiri ce Dumnezeu ar fi voit să dea Bisericii, acești de-sine înțelepti ar fi pretins a fi din cauza abilității și înțelepciunii lor să descopere tainele și secreturile lui Dumnezeu, și în loc Dumnezeu să fie mărit și descoperirile lui apretuite, ar fi fost mărtii oamenii. Și de aici "pe cele nemintoase a lumii și le alese Dumnezeu ca să dea de rusine pe înțelepti, și pe cele slabe ca să dea rusine pe cele tari; și pe cele de neam de jos. . . pentru ca să nu să laude nimenea înaintea lui Dumnezeu."

Invitând pe cei patru pescari să devină discipulii lui pe condițiunea că ei să lase ocupația lor și să se facă de aci încolo "pescari de oameni," și ei primind invitația lui, Domnul a înaintat către Capernaum. Sâmbăta a fost sosit și Domnul cu cei patru discipuli a intrat în Sinagogă unde el îndată a fost recunoscut și i s'a dat ocaziunea să învețe. În Sinagogile din timpurile vechi a fost mare libertate pentru ori cine care a avut educația necesară și cunoștință și credința în sântele Scripturi, să discute sau să deslușască vestea lor.

În puține din Sinagogile moderne a Creștinătății de astăzi ar fi dată ocaziune Domnului să și arate învățăturile lui. Pentru că el nefiind ordinar nici autorizat de nici una din Seminarele și Scolile Teologice a nici una din dominațiunile Creștinătății; și pentru că el ar refuza să recunoască niște așa ordinări de trebuință, el ar fi oprit de la ori ce ocaziune de a înainta și explica Adevărul în aceasta linie. În asemănare acei cari urmează Cuvântul și exemplul său de aproape și cari la fel ignorează ordinările și crezurile omenești, sunt oprit și restrânși în cel mai stricte înțeles a cuvântului de a vorbi ori a încerca să arate Adevărul Scriptural în sinagogile de astăzi; și sunt obligați (siliți) să ia alte metode prin care să răspundă Adevărul și să ajungă pe acei cari sunt oile Domnului. Dar precum Domnul a predicat la munte și la mare, așa astăzi noi avem privilegiul binecuvântat—tipărirea Adevărului—care în timpul Domnului n'a fost. Și sinagogile și templele pompoase de astăzi sunt cu totul netrebuincioase la servirea și învățarea Vestei Regelui Cereșc, acum înțelesă și convenită să fie anunțată.

Înverdat fariseii și rabii religioși de atunci, ca și fariseii și rabii creștinătății de astăzi, au fost în mare măsură numai funcționari de "profesiune," și cu totul neânstare să dea poporului vre'un înțeles din învățăturile Legii și din profeții. Din contră, Domnul având o cuprindere clară și deplină a Săbiei Spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu, explicațiile lui la punct, și aplicațiunile și deslușirile Legii și profețiilor au fost convingătoare ascultătorilor lui, așa că învățatura lui i-a pus în uimire "Căci i învăța ca unul care are putere (înțelegere), și nu ca cărturarii." Și aceasta este una din particularitățile caracteristice a Adevărului astăzi. Vestea Domnului este așa clară, așa rezonabilă, așa armonioasă, așa convingătoare de puterea ei nu poate fi contrazisă. Ea apelează la mințile precum și la inimile poporului rezonabil acum ca și atunci. Din contră, mestecătura eroarelor atunci ținute de învățătorii mari a lui Israel, precum sunt acum ținute de deosebite dominațiuni Catolice Orientale și Protestante și doctorii lor de divinitate, sunt confuzătoare, încurcate, contrazicătoare, absurde și general nemulțumitoare. Primit-ar fi în-

vătători religioși de atunci pe Domnul, tot poporul ar fi făcut la fel. Dar cu toate că poporul a recunoscut numai decăt că învățătura Domnului este logică și deosebită de a Fariseilor și cărturarilor, mulți dintre ei au fost așa legați de obiceiurile Ceremoniale performate de conducătorii lor de ei au întrebat, "Crezut-a într'insul cineva din dirigători sau din Farisei?" Așa este și astăzi. Mulți din israeliții spirituali nominali recunosc rezonabilitatea armoniei și deslușirii Adevărului și li face să se uimească în comparație cum este învățat de cărturarii lor cu toate acestea ei stau la îndoială și întreabă, "Crezut-a care-va din dirigătorii și Teologii noastri?"

Mulți cred și s'ar uni cu Adevărul dar din cauză că el vine prin instrumente și canale neînsemnate în ochii lumii, continuă a suporta eroarele și crezurile mai marilor lor. Așa a fost în ziua Domnului. Și de aceea lucrurile și învățăturile Domnului au fost mai mult în parabole și ziceri întunecate, scopul lui Dumnezeu fiind că numai Israelii sănți să apretuiască pe Invățătorul trimis de la Dumnezeu și să devină următorii lui. După direcția și providența Divină sub același principiu a mers Vestea și vestitorii Impărăției dealungul vârstei Evanghelică. Și de aici la nici un timp n'a fost Mesagiul atrăgător la nime decăt la sănți. Alți au fost la tot timpul mulțumiți numai cu o formă de dumnezeire goli de puterea ei și în nepotrivire cu Cuvântul lui Dumnezeu, cum Domnul înainte a spus.—Mateiu 7:21-23.

DIABOLUL UN MERGĂTORI LA BISERICĂ

Diavolul a mers și el la sinagoga în care Domnul a învățat, precum el nu a rare ori merge acum, și el a fost tot așa de opus predicării Adevărului atunci cum el este acum. Participătorii sinagogei din Capernaum au fost, totuși, în arătare de un soi mai nobil decăt cei din Nazaret, cari au crăsnit din dinți asupra Domnului și au căutat să-i iea viață. Până când Domnul învăța în sinagoga din Capernaum; un tânăr care era stăpânit de demon, chemat aici "spirit necurat", fură forțat de stăpânul său să strige în gura mare. Demonul a recunoscut pe Isus și a întrebuit pe om ca și vorbitorul său, strigând, "ce avem noi cu tine Isuse Nazarene? Ai venit să ne perzi, te știm cine ești, Sântul lui Dumnezeu.

Inverdat Domnul a fost explicând poporului amăgirile Satanei aduse părinților noștri în Eden și minciunile cu care el înșală omenimea (Ioan 8:44), și asocierea îngereilor stricați cu el, și activitatea (stricarea) lor să ruineze rasa și să ducă pe oameni în întuneric și păcat, când "spiritul necurat" a devenit așa neliniștit și aprins de el a forțat pe omul care îl avea să protesteze contra Domnului de ce vine să distrugă influența lor înainte de timp.

Demonii scoși afară de Domnul și Apostolii lui, Scriptura ne spune, au fost odată îngeri sănți. Ei au căzut din favoarea Divină prin conducerea lor păcătoasă în legătura cu omenimea în timpul lui Noe. (Facerea 6:1-5.) Aceste spirite necurate încă tot doresc relație și petrecere cu omenimea, și sunt numite "spirite necurate" pentru că ori cât de cu îngrijire ei vor fi a să prezenta pe ei ca și îngeri de lumină, înscurt ori mai târziu ei descoperă caracterul lor adevărat prin necurație și atături la lucruri necurate.

Cum Apostolul Pavel a refuzat să permită pe femeia "care avea spirit ce vorbia din pântec" să-i proclame pe el și Sila că servii lui Dumnezeu (Fapte 16:16-19), așa Isus a refuzat să permită acestui demon să mărturisească despre el, chiar deși mărturisirea lui a fost lăudătoare Domnului. Metodul Divin face o clară deosebire între servii lui Dumnezeu și servii celui rău. Privilegiul de a mărturisi pentru Dumnezeu ori a fi reprezentanții Adevărului e o favoare mărginită numai pentru poporul său. El nu caută pe cei răi nici pe demonii căzuți nici oamenii și femeile rele să fie vestitori veștilor lui bune. "Celui nelegiuit Dumnezeu i zice; Ce ai tu să prochemi așezămintele mele? și în gura ta să iei legământul meu?" (Psalm 50:16). Așa Isus a certat pe Demon și l'a comandat să meargă afară din om. În eșid din om demonul a căutat să scuture pe om așa că a fost forțat să strige. Efectul asupra adunării a fost incremenitor. Nu numai i-a convins învățăturile Domnului pe cei cari erau de față, dar puterea sa să lucre cu spiritele necurate a dovedit și întărit că el este un învățător trimis de Dumnezeu. Ca rezultat faima Domnului a început să se lătească prin toată Galilea.

VINDECĂ TOT FELIUL DE BOALE

Lăsând sinagoga Domnul a mers la casa lui Simion și Andreiu. Soacra lui Petru era bolnavă de friguri. A fost de cât lucrul a unui moment pentru Domnul să o ridice de mână și să devină sănătoasă. În acest timp știrea desure el să ducea pretudindenea; și cu apunerea soarelui Domnul s'a aflat înfățișat cu o gloată mare cu tot felul de boli și nu puțin demonizați stărând după vindecări, etc. Și lecțiunea ne spune că el "tămădui pe mulți cari suferau de feluri de boale, și mulți demoni scoase afară, și nu lasă pe demoni să vorbească, că'l cunoșteau că el este Christos" — Vers 24.

Domnul n'a rămas să adâncească impresiunea favorabilă ce el a fost făcut, totuși. În dimineața următoare el a părăsit Capernaumul mult până la ziua, și a mers în deșert la rugăciune și comunicare cu Dumnezeu. Petru și cei alții cari primară chemarea de discipuli l'au urmat, îndemându-l să se reîntoarcă, zicându-i, "Toți te caută". Dar Isus a răspuns, "Să mergem alt undeva în satele mari învecinate, ca să predic și acolo; căci pentru aceasta am eșit". Atunci el merse în sinagoga prin toată Galilea predicând și dând afară pe demoni.

Lasă să ne amintim că lucrurile miraculoase sevărite de Domnul și Apostolii lui n'au fost încercări de a vindeca toate boalele și a isgoni și curăți toate durerile și întristările. În Palestina au fost mulți bolnavi cari n'au fost vindecați. Casurile scrise au fost desemnate numai să atragă atențiune la Vestea Evanghelică și să dea doveză că el este un serv trimis de Dumnezeu, a cărui împărăție el o predica și anunța poporului. Dar timpul sosește când Dumnezeu va șterge lacrimile de pe toate fețele, și nu va mai fi durere, întristare, strigare și moarte. Acel timp va fi în decursul Domniei Mesianice de o mie de ani. Lecțiunea studiului sub considerație este o dovadă și exemplu de lucrurile minunate ce Isus le va împlini în Ziua Sa. "Atunci ochii orbilor să vor deschide, și urechile surzilor să vor destupa. Atunci ologul va sări ca cerbul, și limba mutului va cânta". Isus a făcut multe lucruri minunate în Capernaum dar numai să atragă atențiune. Atunci el a mers în alte sate și orașe, lăsând în urma sa mulți bolnavi și nemulțumiți. Asemenea noi cetim că când Isus a trecut pe la scăldătoarea din Bethesda a aflat o mulțime de neputincioși bolnavi cari lipseau vindecare și astepta după ocaziune să intre în apă să fie vindecați. Isus a adresat numai pe unul din toată acea mulțime, zicându-i, "Iea patul tău și umblă". — Ioan 5:8.

LEPROSUL CURĂȚIT MULȚUMITOR

Contextul nostru amintește un alt caz de vindecare—un Lepros. Lepra era socotită de Iudei, precum și astăzi de lume în general, o boală nevindecătoare. Nu este mijloc pe pământ prin care aceasta boală poate fi vindecată, decăt prin puterea divină supranaturală. Lepra închipuște păcatul. Leprosul aci referat la el-a avut credință în puterea lui Isus și înghenunchind înaintea Domnului, s'a rugat după vindecare și curățire. Rugăciunea lui a fost răspunsă, nu pentru că el a fost un discipul a lui Isus nici pentru că el a făgăduit să devină un discipul, dar pentru deprinderea credinței lui, și ca să se facă din cazul lui o mărturisire preoților lui Israel că Isus a folosit puterea Divină. Domnul a instruit pe leprosul curățit să meargă, după Lege, și să ducă oferarea obicinuită, ca un semn sau expresiune de mulțumire lui Dumnezeu și să spună cazul vindecării lui preoților, ca ei să-l examineze, potrivit cu cererea Legii.—Leveticul 14:1-20.

Isus a instruit pe lepros să nu facă cunoscut la nime vindecarea miraculoasă. Dar în mulțumirea sa omul nu s'a putut ținea. El a spus o în toate părțile. Ca și rezultat Domnul după aceea nu putea vizita orașele mai mari, pentru că ar fi fost îmbulzit cu mulțime de bolnavi. Prin urmare el a trebuit să umble prin părțile mai pe de lături; dar chiar și atunci poporul îl căuta pentru vindecări, și să strângeau la el din toate părțile.

Dar vai! Ei au fost mai mult apretuitori de binecuvântările restatorniciei decăt de privilegiul mare care Isus le îl ofera să devină următorii lui și împreună moștenitori cu el în Impărăția lui, care înscurt acum va împărți binecuvântările restatorniciei și vindecării fie cărui membru a rasei Adamice, condamnată prin căderea lui, și rescumpărată de Isus la Calvari.